

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Burnett, Frances Hodgson.; Hodgson Burnett.
Titel Title:	<u>Ad ujævne Stier : Fortællinger</u>
Udgivet år og sted Publication time and place:	Aarhus : Jydsk Forlags-Forretning, 1892
Fysiske størrelse Physical extent:	144 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

58, - 40.

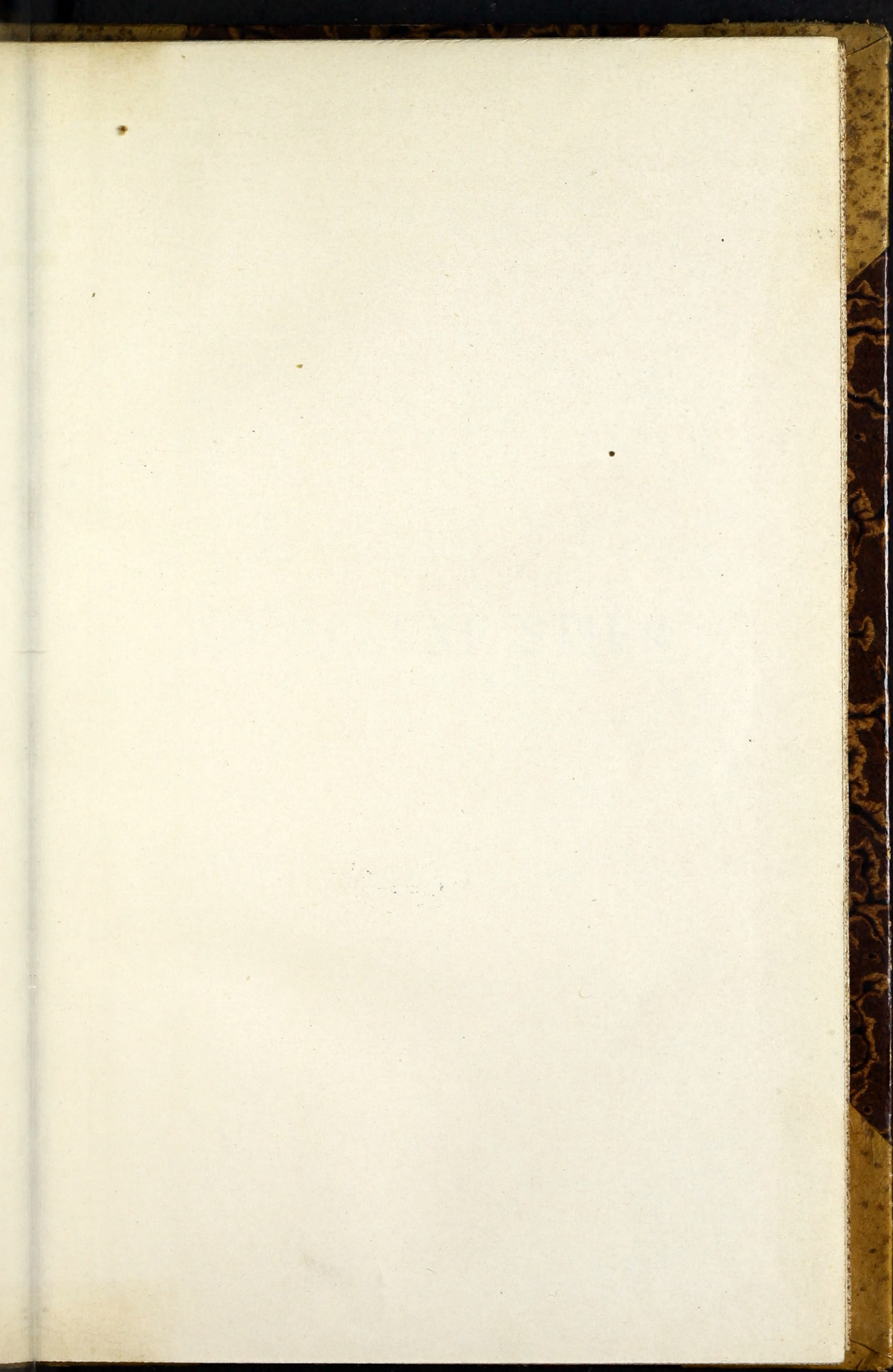
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

1 1 58 0 8 01406 3

+ REX

AD UJÆVNE STIER

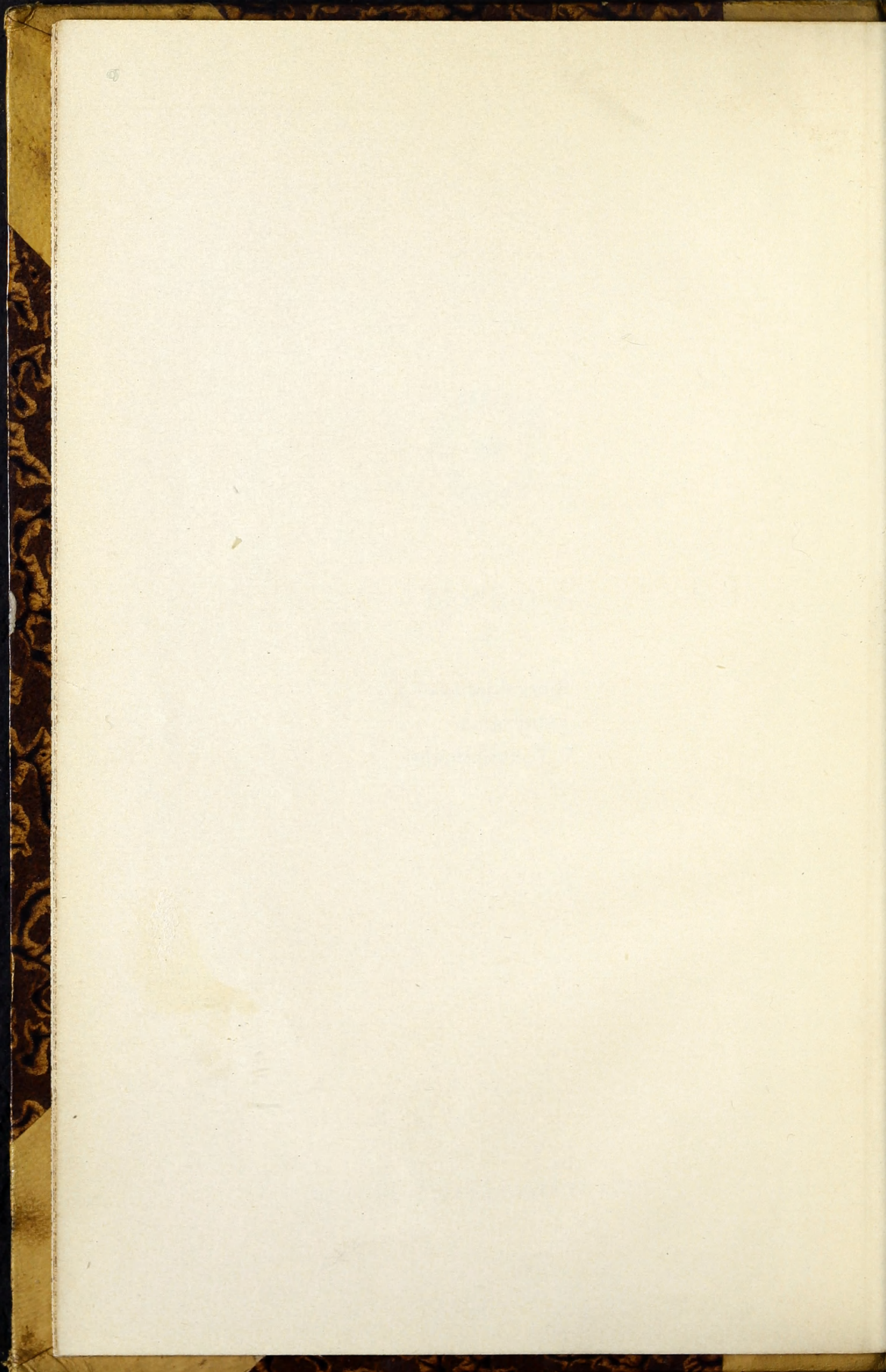
AARHUS STIFTSBOGTRYKKERI.

Indhold.

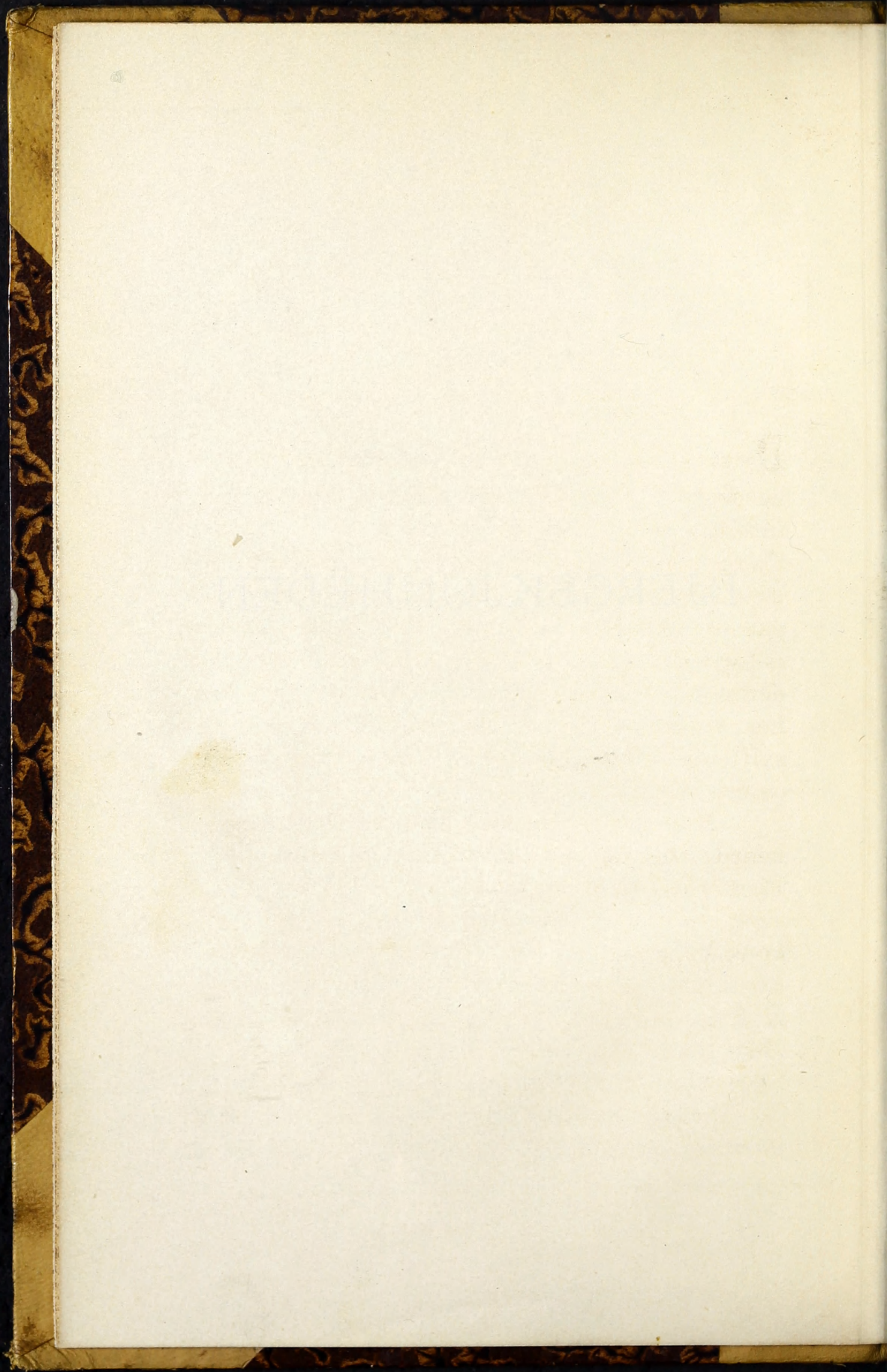
Bjergskjønheden.

Esmeralda.

I Voxkabinettet.

BJERGSKJØNHEDEN

De stak saa temmelig af ved Festen, skjøndt de førte sig meget godt og lod tilstrækkelig interesserede. Den ældste af de to — en høj, slank, midaldrende Dame med et noget strængt men dog fint Ansigt sad rolig afsides og saa paa de plumpe Danse og Lege, nydende dem netop i deres hele primitive Raahed; den yngste derimod, et smækkert, livligt Væsen, var snart her, snart der, og hendes store Øjne med det skiftende Udtryk syntes i deres livfulde Gløden endnu større.

»Hun dér,« drævede en høj Bjergbo, der lænede sig op ad Skorstenen og med sindig Regelmæssighed spyttede ind i Ilden, »hende siger de om, at hun har skrevet noget, der er kommet paa Tryk. Hun skal være voldsomt dygtig — tjene sit Brød ved det. Det siger i al Fald Jake Harney, og de bor hos Harneys. Den gamle skal være i Familie med hende og følger med hende, naar hun rejser omkring.«

Der var kun én Spillemand, og han filede ihærdig løs paa ét Stykke, der maatte gjøre

Tjeneste under hele Gildet. Man dansede Rielen lidt vildt og uordentligt og lo meget og højrøstet, medens man gjorde godmodige, om end lidt nærgaaende Løjer. Værelset var det ene af Husets to, Væggene var af raat Bjælkeværk; Lyset var det livlige gule Skjær fra de store Fyrrekogler, der en for en kastedes paa Gløderne.

»Jeg er glad over, at jeg kom til at huske paa Nord-Carolina,« tænkte Rebekka Noble ved sig selv. »Der er et stærkt Drag af Rembrandt over alle dette — det klare, gule Lys, de raa Figurer . . . Nej men hvem er dét?!«

Lidt efter banede hun sig Vej gennem Sværmen hen til Krogen, hvor hendes Slægtning sad. Hun saa ivrig og betagen ud og talte hurtigt og aandeløst:

»Nu skal jeg vise Dig noget, hvis Du ikke allerede har set det,« sagde hun. »Her i dette Værelse findes den vidunderligste Skabning, Du nogensinde har set, Tante Mirjam. Du maa berede Dig paa en Overraskelse. Se hen mod Døren — paa den høje Pige, der staar op, med Hænderne bagpaa Ryggen.«

Den høje Pige var iført en Bomuldskjole af et pralende Mønster og lænede sig mod Bjælkevæggen i en ligegyldig Stilling, medens hun betragtede Selskabet med et Par Øjne, der overskyggedes af lange Vipper, og hvis Blik var roligt uden dog at tyde paa Hvile i Sindet.

Der var endog noget fordækt i Blikkets Udtryk, som om hun af særegne Grunde flygtigt iagttog de tilstedeværende. Ved hendes Side stod en høj, svær ung Mand, misfornøjet og i en udfordrende Stilling, lige over for et Par andre lige saa svære unge Mænd, der syntes at diskutere et eller andet Stridsspørgsmaal med ham og nok gjerne vilde tiltrække sig hans Dames Opmærksomhed. Pigebarnet besvarede imidlertid blot deres Paaberaabelser med et Smil af og til, — et tvetydigt, om ikke haanligt Smil.

»Bare jeg kunde høre, hvad de siger!« udbrød Miss Noble.

Det var hendes Skik at benytte ethvert Stof, der hændelsesvis tilbød sig, og hun havde udtrykkelig foretaget sin Sommerudflugt til Nord-Carolina for at samle Stof. Hun tænkte dog ikke paa at »benytte« den høje unge Pige, medens hun Resten af Aftenen holdt sig i hendes Nærhed. Sagen var, at hun her havde fundet noget, der levende interesserede hende. Den høje unge Pige førte sig i sin selvfølgelige Stilling som »Skjønhed« med en Ro, der fjernt mindede om »den ædle Vilde«: hun lod til at behandle alle sine Tilbedere med samme Lige-gyldighed, skjøndt nogle af dem — af Grunde, de selv bedst maatte kjende — aabenbart mente at staa højere i hendes Gunst end de øvrige. Hun bevægede sig i Leg og Dans med langsom og dog fri Ynde, talte sjelden og med

en sagte, klokkelignende Entonighed, der ikke gav mindste Antydning af nogen Slags Sindsbevægelse. Det halvt haanlige Smil veg ikke fra hendes Ansigt.

Den svære unge Bjergbo, som trods sin Vrantenhed var en meget smuk Knøs, havde haardnakket hævdet Stillingen overfor Rivalerne hele Aftenen. Men da han nu efter sidste Dans gik hen at opsøge den Hulde, fandt han, at han ikke var Nr. 1.

Hun havde atter indtaget sin gamle Stilling opad Væggen med Hænderne bagpaa og stod og lyttede til, hvad en solbrændt Ungersvend med Jagtkniv i Bæltet havde at forebringe.

»Dusk!« sagde han. »jeg er ikke saadan et Kyllingehjerte, saa jeg lader et Pigebarn spille Halløj med mig. De sagde, jeg maatte følge Dem hjem, og det vil jeg ogsaa, enten saa Dave Humes synes om det eller ej.«

Dusk smilte overbærende. »Vil De?« sagde hun.

Rebekka Noble, der stod nogle faa Skridt fra dem, var vis paa, at den Elsker, som nu nærmede sig, var den omspurgte Dave Humes; saa vredt kom han spankende, lagde Haanden paa sin Rivals Skulder, skød ham kavalermæssigt af Vejen og sagde: »Nej han vil ikke, mens jeg er oppe! Jeg fulgte Dem hertil, Lodusky, og jeg vil ogsaa følge Dem hjem, ellers faar han og jeg at klare det.«

Den anden traadte et Skridt frem, en lille Kjende bleg og forvirret. Han stillede sig bredt op foran Lodusky.

»Dusk Dunbar,« sagde han, »det er Dem, der skal klare det. Hvem af os skal følge Dem hjem — jeg eller han? De har vel ikke lovet Dem hen til os begge, vel?«

Der kom et pludseligt hoverende Glimt i Pigens køligt, nedslagne Øjne:

»Klar det selv!« sagde hun med sit irriterende Halvsmil.

Rivalerne havde tiltrukket sig Opmærksomhed, og der var begyndt at danne sig en Kreds af Tilskuere om dem.

Den første var øjensynlig ikke mere Herre over sig selv. Hans Øjne glødede af Vrede. »Hvem af os bliver det saa?« raabte han.

Den unge Dave gjorde en hurtig, kraftig Bevægelse, og fejede ham for anden Gang tilside. »Det bliver mig,« sagde Dave. »Jeg skal nok klare det — sligt overlader jeg ikke til et Pigebarn.«

To Sekunder efter styrtede Tilskuerne forfærdede tilbage, og fra Kvinderne lød et Rædselsskrig. To smidige, langarmede Skikkelser brødes frygtelig, og der saas Blink af Knive i Luften.

Rebekka Noble sprang frem. »De dræber hinanden,« raabte hun. »Skil dem!«

At de vilde have tilføjet hinanden dødelig

Fortræd var mer end sandsynligt; men der var i Stuen baade kølige Hoveder og Hænder, der var lige saa stærke som deres, saa efter nogle Øjeblikks Forløb var de trukne fra hinanden, begge fastholdte ved Armene, og stod nu forpustede og stirrede paa hinanden. Den lange Fredsstifter i blaat Hverngang, der holdt paa Dave Humes, ruskede ham blidelig og med elskværdig Overbærenhed mod hans Daarskab.

»Hør nu, Karle,« sagde han, »dette hersens er jo ikke andet end den bare Taabelighed — den bare Taabelighed. Der er ikke sund Fornuft i det — det er den bare Taabelighed.«

Rebekka saa' hurtigt hen paa Lodusky. Hun lænede sig op ad Væggen som før og var lige saa kølig som altid; men det hoverende Blink i Øjnene var der endnu! — —

Da de to Damer kom hjem til den Bjælkehytte, hvor de havde opslaaet deres Bopæl, var Aftenens Begivenhed løbet forud for dem. Værtinden, der havde for Vane at præsentere sig med omløbende Snak og Nyheder, tog imod dem med travl Gjæstfrihed:

»Naa,« begyndte hun, »ja at tænke sig, at de taabelige Knægte saadan flyver i hinanden! Aldrig har jeg hørt Mage til Tossieri. Men Ungdommen er jo tosset. Og de trak Knive?« Spørgsmaalet kom forskende.

»Ja,« svarede Miss Noble, »de trak Knive«.

»Nej dog;« udbød Konen forbavset. »Gud

sikke Tossier! Naa — og Dusk — hvad gjorde Dusk?»

»Hun stod og saa' til,« lød Svaret.

»Nej!« drævede Konen paa sit ugjengivelige Bjergmaal, »gjorde hun virkelig? Ja det ligner hende, gjør det. Hun er ikke til at blive klog paa, er Dusk! De andre Piger skylder hende for, at hun altid hiter paa noget, for at faa de unge Karle i Totterne paa hverandre. Men det er kanske ikke sandt. Dusk ser farlig godt ud, og Pigebørn er jo saa sjalu af sig.«

»Tror De, spurgte Miss Noble, »at de virkelig vilde have dræbt hinanden?»

»Gud ja,« lød det rolige Svar, »det var vist netop derfor, de sloges. Baade Dan'l og Dave ere iltre af sig, og ingen af dem havde gi'et sig, saa længe Dusk saa' paa det, før havde de hugget hinanden i Stumper. Ungdommen er jo taabelig — at blive gal for saadan et aparte Stykke Pigebarns Skyld!«

»Aparte!« gjentog Rebekka mekanisk; Udtrykket var ubestemt og indeholdt dog noget betegnende.

»Ja,« sagde Konen snakkesalig, »aparte er hun, rigtig saadan uomgængelig og indbildsk af sig. Med det at hun er saa stille, er hun dog uhyre opsat paa fine Klæder og fine Manerer. Nath Dunbar tog hende med til Asheville en Gang, og det lader hun til aldrig at have for-

vundet; for hun gaar hele Tiden og grubliserer over dét, hun saa' dér, hvordan Folk levede og hvordan deres Klæder saa' ud og alt saadan noget. Hun véd, at hun er kjøn, og hun kan godt lide at se, at andre Mennesker ogsaa véd det, skjøndt hun ikke siger meget Ja det véd Gud, at hun er aparte!« . . .

Den næste Morgen helligede Miss Noble til Brevskrivning. I et af Brevene, der var muntre og holdt i en noget varmere Tone end de øvrige, gav hun Adressaten en meget livfuld Skildring af Gildet den foregaaende Aften og dets Slutningsscene. »Jeg tror, det vil interessere ham,« sagde hun halvt højt, idet hun paa Konvoluten skrev den første Del af Adressen: »Mr. Paul Lennox.«

En Skygge, der faldt tværs over Solskinnet i Døren, standsede hende og fik hende til at se op.

Det gjorde en temmelig overraskende Virkning paa hende at befinde sig Ansigt til Ansigt med den unge Pige, Lodusky. Hun stod paa Dørtærskelen og betragtede hende med en fuldstændig rolig Mine, hvori der dog var lige som en Antydning af Interesse.

»Jeg var inde hos Mo'er Harney,« bemærkede Lodusky, som om en Forklaring overhovedet var temmelig overflødig, »og saa syntes jeg, jeg vilde gaa ind og besøge Dem.«

Under sit tre Ugers Ophold havde Rebekka

lært saa meget af Bjerglandets selskabelige Love, saa hun forstod, at der i det foreliggende Tilfælde ikke krævedes andet af hende end Venlighed og fuldstændig Mangel paa Ceromonier. Hun rejste sig og satte en Stol frem til Gjæsten. »Det glæder mig at se Dem,« sagde hun.

Lodusky satte sig.

Det var ganske uforholdent at tale opmuntrende til hende: hun var fuldstændig fattet. Bomuldskjolen med det pralende Mønster maatte have været hendes Galadragt; den var idag afløst af en hvid- og blaatærnet af hjemmegjort Tøj — en grov Bomuldskjole, kort og stram. Hun havde bare Fødder; men deres Nøgenhed viste kun, hvor fuldkomment skjønnede og fint formede de var. »Dusk« lagde dem overkors med den største Ugenerthed og saa' paa den fremmede, som om hun nok fandt hende værd en nøjere Betragtning.

»Det er en pæn Kjole. De der har paa,« nedlod hun sig omsider til at bemærke.

Rebekka saa' ned ad sit Kostume. Da hun var et fornuftigt ungt Kvindemenneske, havde hun klædt sig i en Dragt, der passede til Fodture i et Bjergland. Hendes Kjole var simpel, graa som en Pilgrims, tæt og stram; men hun mistede aldrig dét distingverede i sit Ydre, der gjør Prydelser til et underordnet Spørgsmaal.

»Den er meget ligefrem,« svarede hun.

»Jeg tror, at dens Hovedopgave er at være saa lidt ivejen som mulig.«

»Der er ikke megen Pynt paa,« vedblev Pigen, »men den ser rigtig net ud og sidder godt. De kommer jo fra den store By, siger Mo'er Harney.«

»Ja, fra Ny-York,« sagde Rebekka. Hun var vis paa i det mørkebrune Dyb af Pigens Øjne at se en Slags lønlig Begjærighed, og den ytrede sig aabenlyst i hendes Svar,

»Jeg kan ikke fortænke nogen i, at de gjerne vil bo i en stor By,« sagde hun i en utilfreds Tone. »Man kunde lige saa gjerne være død som leve paa denne Maade,«

Rebekka saa' skarpt paa hende. »Holder De ikke af Fred og Ro?« spurgte hun. »Eller hvad er det, De ikke kan lide?«

»Ikke noget af alt dette her,« lød det haanligt. »Her er ingen Ting.« (Et hemmeligt halvskjult Smil kom meget langsomt frem om hendes smukke Mund). »Men jeg vil heller ikke blive her altid,« føjede hun til. »Jeg rejser min Vej med det første.«

»Hvorhen?« spurgte Rebekka lidt koldt — hun følte sig pludselig frastødt ved noget hos Pigen.

Svaret var fyndigt nok; »Jeg véd ikke hvorhen, og jeg bryder mig heller ikke om hvorhen — men jeg rejser!«

Hun vendte Blikket over mod den høje

Mur af skovklædte Bjerge, der saaes gjennem den aabne Dør! Blodet farvede hendes Kind rød

Da de to Damer senere drøftede Besøget, var Miss Thornes Bemærkninger paa én Gang meget bestemte og strenge. »Skal jeg sige Dig min Mening: at der er ondt nok i det Kvindemenneske til at ødelægge hele Sognet! Hun er bundslet.«

»Jeg tror snarere,« sagde Rebekka grundende, »at hun er utilladelig forfængelig.« Saa brast hun pludselig i lystig Latter: »Hun havde sat sit Haar, saadan som jeg sætter mit,« sagde hun, »kun med den Forskjel, at det var gjort bedre. Hun har set det i Aftes og har øjeblikkelig forstaaet, hvordan det skulde gøres«.

* *

I Begyndelsen af den paafølgende Uge tildrog der sig noget, som væsenligt forandrede Livets vante Gang for de to Landliggere. Hidtil havde de foretaget deres Vandringer og Klatringer i Bjergene under Eskorte af en lille hørhodet Harney. Men en Aften, da Miss Noble sad paa sin Yndlingsklippe og tog Skitser, gjorde hun bemeldte Ungersvend en Del forskrækket ved pludselig at tabe sin Mappe og springe op.

Unge Harney sad og stirrede paa hende med sorte Øjne og aaben Mund. Rødmen kom og gik over hendes fine Hud, og hun aandede hurtigt.

»Aa, hvor kunde jeg dog tage fejl!« mumlede hun halvhøjt.

At hun ikke havde taget fejl, blev strax aabenbart. I det samme saa' nemlig Rytteren, hvis Tilsynekomst havde forskrækket hende, op langs Stien og fik Øje paa hende: saa løftede han montert hilsende paa Hatten og gav sin Hest et lille Rap med Ridepiskan.

Rebekka bøjede sig og tog sin Mappe op »Du kan gaa hjem,« sagde hun roligt til Drengen, »Jeg kommer strax, — og Du kan sige til Miss Thorne, at Mr. Lennox er kommen.

Hun stod ved Foden af Klippen, da Rytteren holdt sin Hest an. »Hvordan hænger det sammen?« spurgte hun med lysende Øjne, »Vi troede ikke« —

Lennox havde aldrig følt sig saa greben som i dette Øjeblik af hendes ejendommelige Ynde. Skjøndt Rebekka Noble ikke var nogen Skjønhed, var der i hendes Blik og Mine noget uimodstaaelig fint og indtagende, dobbelt, som hun stod dér med Haanden rakt ud og med sit klare, søde Ansigt overskygget af den pikant-simple Straahat.

»Der var jo ingen Grund til, at jeg ikke

skulde komme,« sagde han, »siden De ikke havde forbudt mig det.« . . .

Ved Solnedgang vendte de tilbage til Hytten. Lennox førte sit temmelig miserable Dyr ved Tøjlen og skænkede, i Tillid til dets fredsommelige Udseende, sin Ledsagerske al sin Opmærksomhed.

Det er Nath Dunbars Øg,« kommenterede Mo'er Harney, der stod i Døren. »De har kun grumme daarlige Anstalter til at huse Folk, men jeg kan tænke, Nath har kapret ham.«

»Saa-aa,« sagde Rebekka, da hun hørte dette; »saa har De vel set Lodusky?«

Nej, det lod ikke til, at Lennox havde set Lodusky. Hun havde ikke været hjemme, da han kom, og han havde kun opholdt sig et Øjeblik i Huset. . . .

Der var meget muntert den Aften i det fattige Værelse med de nøgne Vægge. Lennox bragte med sig den store Verdens Sladder, som han serverede paa en frisk og pikant Maade. Ude skinnede Maanen med et Lys saa klart som Dagens, men blødere; og den lune Nattevind puslede i Grantoppene og gjemte sig i Lavrbærkronerne. Derinde, ved det smukke barbariske Lys fra de blussende Grankogler paa Skorstenen, fandt i det mindste to af de samtalende, at Tiden fløj hastigt.

Det var følgelig ganske naturligt, at disse

to, da de sagde hinanden Godnat, naaede det Punkt, hvorefter de havde stilet et helt Aar.

Miss Thorne blev inde i Værelset og flyttede sig nærmere til Ilden med et lille elskværdigt Gys, der godt kunde forstaas som fremkaldt ved Tanken om den kolde Bjergluft. Men Rebekka lod sig lokke udenfor i Maaneskinnet. Maanens Klarhed og de sorte Skygger, som Træer, Klipper og Krat kastede, syntes at forstærke Virkningen af den dybe, yderlige Stilhed, der herskede omkring dem, — selv et tilfældigt Skrig i det fjerne af et eller andet omstrefjende vildt Dyr markerede Stilheden mer, end det forstyrrede den. Rebekkas Blik var halvt nervøst, da hun saa' sig om.

»Det er meget smukt,« sagde hun, »og det griber mig stærkt; men jeg troer, at man kan befinde sig i en Stemning, hvor det ikke er frit for at virke lidt nedtrykkende.«

Muligvis hørte Lennox hende ikke. Hans Blik hvilte paa hende med et spændt Udtryk. Pludselig greb han hendes Haand, førte den til sine Læber og kyssede den.

»De véd, hvorfor jeg er her, Rebekka,« sagde han. »Mit Haab kan sikkert ikke være forfængeligt?«

Hun saa' bleg og lidt urolig ud; men hun saa' ham op i Ansigtet og drog sig ikke bort.

»Er det vel?« spurgte han atter, »Er jeg kommen forgjæves?«

»Nej,« svarede hun, »De er ikke.«

Saa faldt hans Ord frimodige og ildfulde nok . . .

Da Rebekka atter traadte ind, skinnede hendes store Øjne i det lille søde Ansigt, og hendes Læber havde en fortryllende Krusning.

Miss Thorne vendte sig om i Stolen for at se paa hende og lod sig forlede til et Smil.

»Mr. Lennox er naturligvis gaaet?« sagde hun.

»Ja.«

Efter en kort Pavse, under hvilken Rebekka stødte til Grankoglerne med Foden, talte den ældre Dame igjen:

»Synes Du ikke, mit Barn, at Du lige saa godt kan sige mig det?« sagde hun.

Rebekka saa' ned og rystede paa Hovedet med indtagende Alvor:

»Hvorfor skulde jeg det?« spurgte hun.
»Naar — naar Du véd det!« — —

*

*

*

Lennox red hjemad paa sin fromme, men slemt stødende Ganger i den Tilstand af lykkelig Sjælero, som kun kjendes af en Elsker, der har faaet Ja. Endelig havde han plukket sin Blomst; han var ikke længer en af de mange; han var henrykt. Uvisheden havde ingen Tillokkelse havt for ham, — han var paa

ingen Maade første Opdager af den sarte Skjønhed hos Miss Noble, som det faldt hendes Beundrere saa vanskeligt at beskrive. Skjøndt han indrømmede, at hun strengt taget ikke var nogen Skjønhed, havde han dog i hendes bløde klare Øje, i hendes Teint, i hendes fortryllende Stemme, selv i hendes smaa Lader fundet noget, der tiltalte ham som Kunstner og rørte ham som Mand.

»Man kan ikke ret forklare sig, hvorfor andre Kvinder blegner ved Siden af hende,« sagde han ved sig selv; »men det gjør de — de bliver til rene Ubetydeligheder.« Og han smilte ømt. Sandt var det, at i dette Øjeblik blegnede alt paa Jorden og blev til lutter Ubetydeligheder.

Alle i hans Værts Hus var gaaet til Ro, og Lennox' Ankomst forstyrrede ikke en Gang Hunden, der laa og sov i Bislaget. Lennox traadte over den for at naa' Vandøsen paa Stolpen.

I en lille Hulning ved Vejen fandtes den Kilde, hvorfra Huset forsynedes med Vand. Da der ikke var noget i Træspanden, tog Lennox Øsen for at gaa ned i Hulningen og slukke sin Tørst.

»Det er noget farlig godt Vand, vi har,« havde hans Vært sagt om Eftermiddagen, »og saa er det saa nær ved Huset. Det er justement derfor, at jeg har bygget her.«

Uden at vide af det tænkte Lennox paa den Meddelelse, mens han gik til Kilden, og søgte samtidig at gjenkalde sig Bjergboens drævende Maal og Stemmeklang.

»Hun,« sagde han (den Aften var der kun én, der hed »hun«) — »hun vil nok faa fat paa det og gjengive det i alle dets Afskygninger.»

Han var kun nogle faa Fod fra Kilden. Da standsede han, med et skarpt Udbrud af den ubetvingeligste Forbavselse, og stirrede frem for sig. Det var et smukt, dal-lignende Sted, der paa den ene Side laa i dyb Skygge, medens den anden badedes i Strømme af Maanelys: og i dette strømmende Maanelys stod en Pige klædt i sort Fløjl, med teatralsk Snit og Udstaffering, og bøjede sin smidige Skikkelse ud over Kilden og stirrede ned i dens Dyb med al en umættelig Forfængeligheds Iver!

»Jeg kan ikke se noget,« hørte han hende sige utaalmodig. »Jeg kan ikke se noget, hvordan jeg saa bærer mig ad!«

Han gjorde en Bevægelse, som hun hørte. Den Stump Spejlglas, hun holdt i Haanden, faldt i Vandet, og hun udstødte et skamfuldt, vredt Skrig.

»Hvad vil De?« udbrød hun. »Hvad bestiller De her? Jeg vidste ikke, her var nogen der kunde se mig. Jeg —«

Hendes Hoved var kastet tilbage; hendes fyldige Hals lignede en Marmorpille mod

Kjolens sorte Kant; der var et vildt Udtryk i Ansigtet. Han vilde ikke have været Kunstner, om han ikke var blevet mægtig grebet af hendes maleriske Effekt.

Men han smilte slet ikke, da han svarede: »Jeg logerer her i Huset og er kommet sent hjem. Jeg var tørstig og er her for at faa noget Vand.«

Hendes Vrede lagde sig lige saa hurtigt, som den var blusset op, og syntes at give Plads for en skamfuld Befippelse. — »Aa,« sagde hun, »De maa endelig ikke sige noget til de andre, — hører De! — jeg — jeg er Dusk Dunbar.«

Da blev han, som rimeligt var, nysgjerrig og smilte muligvis, ganske lidt. — »Men hvad Pokker havde De dog for?«

Hun bestræbte sig for at se trodsig ud, og det lykkedes hende ret godt. »Jeg har ikke noget ondt for,« sagde hun: »jeg pynter mig bare lidt, og det kommer Ingen ved.«

»Det er sandt,« svarede han koldt. »I hvert Fald ikke mig — skjøndt det er temmelig sent for en Dame at være ene paa et saadant Sted. Hvis De imidlertid ikke har noget imod det, vil jeg tage det, jeg er kommet efter, og saa gaa min Vej.«

Hun sagde intet, da han traadte ned og fyldte Øsen, men hun betragtede ham med en irriteret spejdende Mine, medens han drak.

»Vil De saa sladre af Skole?« stammede hun, da han var færdig.

»Nej,« svarede han lige saa koldt som før, »hvorforskulde jeg det?«

Han maalte hende med et langt Blik fra Hoved til Fod. Kjolen var af tarveligt Fløjl og saa aflægs ud, men den sluttede smukt til hendes Figur, og Ærmerne var helt maleriske med Puffer ved Skuldrene og hvid Besætning, — i Maaneskinnet blev hun til lutter Sort og Hvidt. Hendes Øjne, der om Dagen var mørkebrune, var sorte som Fløil nu under hendes Bryns lige Linie; og hendes Ansigt havde Billedstøttens rene, døde Skjønhed.

Da han havde endt sin Beskuelse, og hans Blik mødte hendes, gjorde hun en lille utaalmodig Bevægelse:

»De ser paa mig, som om De troede, jeg ikke var kommet ærligt til det!« udbrød hun vrippent; »men det er jeg.«

Han kunde ikke andet end spørge: »Hvor har De dog faaet det Tøj fra?«

Der var noget dvask-koket i hendes Stemmeklang, som stødte ham, ved dets Modstrid med hendes Skjønhed. Men Skjønheden! Hvor Maaneskinnet og det Sorte og Hvide fremhævede den, som hun stod her og lænede sig til Klippen og saa' paa ham under Vipperne!

Hun lo med et Anstrøg af kold List og Triumf.

»Jeg fik det i Asheville,« sagde hun. »Jeg tog med Fader derind, da der var Komædie, og Fruentimmerne boede i samme Værtshus, som vi var i, og en af dem kunde godt lide mig, jeg besørgede nogle Ærinder for hende (hun lo med sin listige, triumferende Latter), og saa gav hun mig Kjolen som Betaling. Men der er ingen, der véd det. . . . Hvad synes De om den? Klæder den?«

Den pludselige Forandring i Holdning, hvormed hun sagde de sidste Ord, var ubeskrivelig. Hun stod rank, med løftet Hoved, Hænderne ned langs Siderne, Øjnene kolde og dristige — hun stillede sig Ansigt til Ansigt med ham i Bevidstheden om sin Magt: »Gjør den?« gjentog hun.

Han var Gentleman af Instinkt og Opdragelse og havde under almindelige Forhold en højhælet Modbydelighed for alt Profant og Brysk. Og dog havde han i næste Øjeblik — man forklare det, hvordan man vil — svaret hende ligefrem brutalt.

»Ja,« sagde han. »Forbandet!«

Da Ordene var udtalte, og han hørte Lyden af dem i den blide Natteluft, væmmedes han. Det var først senere, da han havde havt Tid til at overveje Sagen, at han utydeligt fattede, hvad der havde drevet ham.

Men Pigen modtog dem uden at forbløffes. Ja det faldt ham endog ind, at hun muligvis

vilde være blevet mindre fornøjet ved et mere velvalgt Udtryk.

»Jeg er gaaet hened i Aften,« sagde hun, »fordi jeg aldrig kan komme til oppe i Huset. Jeg skal ikke have noget af at lade dem vide det. De maa ikke sige noget.«

Han var hovmodigt angst for at gjenvinde sin rette Stilling. »Nej, hvorfor skulde jeg det?« svarede han. »Det angaar jo ikke mig.« — I det samme opdagede han, at hun havde prøvet at sætte sit Haar paa samme Maade som hendes Model, Rebekka Noble, og dét irriterede ham utroligt. Han pegede op paa det og sagde: »Men dét skulde De lade fare — det klæder Dem ikke;« — skjøndt han med Ærgrelse maatte indrømme, at det modsatte var Tilfældet.

Hun bøjede sig forskrækket ud over Kilden. »Gjør det ikke?« mumlede hun. Og den febrilske Hast, hvormed hun løftede Hænderne for at forandre Frisuren, bragte ham næsten til at smile midt i hans irriterede Stemning.

»Jeg har sat det ligesom hendes,« begyndte hun — og standsede pludselig og saa' paa ham. »De kjender hende jo,« tilføjede hun; »de borovre hos Harneys. Fader sagde, De tog over at besøge hende, lige saa snart De kom.«

»Ja, jeg kjender hende,« lød hans korte Svar. Saa tog han Øsen og vendte sig bort. »Godnat,« sagde han,

»Godnat.«

Fra det øverste af den stenede Skraaning saa' han tilbage efter hende: Hun knælte ved Randen af Kilden, med Ærmet strøget op til Skulderen og Haand og Arm nede i Vandet, fiskende efter Spejlglasstumpen.

✻

✻

✻

Det var ikke aldeles inkonsekvent, at han undlod ligefrem at beskrive sit Møde, da han næste Gang var sammen med sin Forlovede. Rebekka blev endog overrasket over den Kulde, hvormed han behandlede Sagen, da han forklarede, at han havde set Pigen og ikke fundet Udtalelserne om hendes Skjønhed overdrevne.

Synes Du da ikke rigtigt om hende?« spurgte Rebekka.

»Er Du vis paa,« svarede han, »at Du synes rigtigt om hende?«

Rebekka grundede et Øjeblik. »Men hendes Skjønhed —« begyndte hun saa.

»Aa!« afbrød han, »ja som Indbegreb af Farve, Linier, Proportion osv. er hun fuldkommen, det maa man indrømme, hvor nødig man end vil.«

Rebekka lo. »Hvorfor nødig?« sagde hun.

Nu var det hans Tur at grunde. Der kom en Skygge over hans Ansigt, og han saa' lidt

urolig ud. — »Jeg véd ikke,« svarede han endelig; »jeg opgiver det.«

Han havde ventet at træffe tidt sammen med Pigen, men han fik hende tiere at se, end han havde formodet. Saasntart han var hjemme syntes Tilfældet idelig at føre hende paa hans Vej eller for Øjnene af ham. Fra sit Vindue saa' han hende bære Vand fra Kilden, trække den lille, til Klatring vante Ko paa Græs paa Bjergengen, eller ogsaa sidde og drive i Skyggen et Steds. Den sidste Beskæftigelse var forøvrigt den, hun var mest optagen af. Med et Strikketøj, som hun ikke gjorde noget ved, sad hun gjerne timevis under en lav Platan ikke langt fra Døren, barbenet, grovt klædt, skjøn — ethvert Farvespil af Solen, enhver tilfældig Bevægelse afslørede en ny Ynde.

Det vilde have været umuligt at modstaa Fristelsen til at iagttage hende; og dét gjorde da ogsaa Lennox, i Begyndelsen næsten ubevidst, Saa gjorde han mere. En dejlig stille Morgen stod hun under Platanen, med Haanden løftet op over Hoveert for at tage fat i en Gren: og da hun forblev ubevægelig, tog han en Skitse af hende. Da den var færdig, fik han pludselig det Indfald at gaa ud og vise hende den.

Hun tog den med en uforstaaende Mine; men i samme Øjeblik, hun saa' hvad det var, lyste hendes Ansigt af triumferende Glæde.

»Det er mig!« udbrød hun med lav, ivrig Røst. »Ser jeg saadan ud? Gjør jeg?«

»De sér ud, som dette vilde se ud, hvis det havde Farve og var fuldkomnere.«

Hun saa' skarpt paa ham. »Mener De, hvis det var smukkere?«

Han følte sig fristet til at forøge hendes Sindsbevægelse ved en Kompliment. »Ja,« sagde han, »langt smukkere, end jeg nogensinde kunde haabe at gjøre det.«

En langsom, dyb Rødme steg op i hendes Kinder.

— »Giv mig det!« sagde hun — det kom som en Fordring.

»Gjerne,« svarede han, »hvis De vil staa i samme Stilling, til jeg har tegnet en anden Skitse.«

Han var aldeles overbevist om, at hun ikke vilde kunne gjenindtage sin Attitude uden at faa et bevidst Udtryk. Da hun tog Stilling og paany rakte op efter Grenen, spejdede han derfor ærgerlig efter, om den nervøst selvbehagelige Mine skulde vise sig, — men den kom ikke. Hun var lutter Umiddelbarhed. . . .

Rebekka Noble havde sandsynligvis aldrig før i sit Liv været saa lykkelig som denne Sommer. Hendes Glæde over enhver Skjønhed, hun opdagede, var overordentlig levende. Netop nu at være stænget ude og ligesom at befinde sig højt over Verden forhøjede hendes

Lykke. »Aa!« sagde hun en Gang til sin Elskede, »her er Lykken bedst — man kan nyde den langsomt.« Træthed syntes hun ikke at kjende til. Med Lennox som Følgesvend udførte hun Vidundere i Retning af at gaa og klatre og gennemstrejfe de vilde Bjergstrøg i flere Mils Omkreds. Hendes Gang blev fast og elastisk, hendes Teint livligere, hendes Latter fik en fornøjet Klang. Hun havde aldrig været saa nær ved at være en smuk Kvinde, som undertiden naar hun kom tilbage til Hytten efter en Strejftur, munter og solbrændt og med Hænderne fulde af Lavrbærgrene og Slyngplanter.

»Din graa Kjole klæder Dig vidunderlig, Beck,« sagde Lennox atter og atter med hemmeligt jublende Stolthed over hende.

Deres Fremtidsplaner fik Tone af deres lykkelige, tvangfri Liv. De kunde ikke slaa sig til Ro, før de havde set Verden. De vilde baade det ene og det andet Sted hen og maaske, hvis de fandt det morsomt, slet ikke slaa sig til Ro. Der var nogle lergraa, tætbyggede Landsbyer, hvis faldefærdige Huse puffedes om Pladsen paa visse stejle Klipper ved Vejen mellem Florents og Rom: mod dem syntes Lennox' Kompas altid at pege. Han paastod, at den Omstændighed, at Rejsehaandbøgerne ikke udbredte sig om dem, gav dem forøget Interesse. . . . Rebekka paa sin Side havde

ogsaa sine Fantasier, — og de talte en hel Del kjærligt og romantisk Nonsens, som de havde ganske imellem sig, og som gav Sommerdagene en egen fin Duft.

Aftenen efter at Skitsen var blevet taget tilbragte de sammen paa Bjergsiden, Da de standsede for at hvile, kastede Lennox sig paa Jorden ved Rebekkas Fødder og laa og stirrede op i den fjerne blaa Himmel, hvor en langsomt flyvende Fugl kredsede dovent. Rebekka, der havde et Mylr af lilla og hvide Blomster i Haanden, fortsatte en metafysisk poetisk Udgydelse, hun i Forvejen havde begyndt,

»I mine Øjne,« sagde hun, »har Stedet her et rørende Præg af Ensomhed — rørende og dog ikke egenlig sorgfuldt. Det kjender intet andet end sit eget rene, brave, tavse Liv. Det er kun rørende for et Verdensbarn — for Verdensbørn som os. Hvor vi dog maa være faldne dybt, at vi kan finde et Liv øde, der kun har Naturen til Selskab.

Hun standsede med en overgiven Latter og ventede paa et ironisk Svar af »Verdensbarnet« ved hendes Fødder; men han forblev tavs og stirrede som før op i det klare, dybe Blaa.

Da hun vendte Blikket imod ham, saa hun noget ligge i Græsset mellem dem og bøjede sig for at tage det op. Det var Skitsen,

som han havde glemt, og som var gledet ud af hans Mappe.

»Du har tabt noget,« sagde hun; og da hun saa', hvad det var, undslap der hende et fornøjet Udraab.

Det gav et Sæt i ham, da han blev udrevet af sine Drømmerier, og ved Synet af Skitsen saa' han næsten opbragt ud.

»Naa, er det den?« sagde han.

»Den er prægtig!« udbrod hun. »Hvilket Maleri det vil blive!«

»Det bliver ikke noget Maleri,« svarede han.

»Det er ikke bestemt til at blive andet end Skitse.«

»Men hvorfor ikke?« spurgte hun. »Den er for god til at kasseres. Du har aldrig før i dit Liv havt Mage til Model.«

»Nej,« svarede han fortrædelig.

Den Haand, hvormed Rebekka holdt Skitsen, sank ned. Hun vendte sin Opmærksomhed mod Kjæresten, og der kom et grublende Udtryk i hendes Ansigt.

»Det Pigebarn,« sagde kun langsomt, efter i nogle Sekunder at have opsummeret sine Iagttagelser — « det Pigebarn irriterer Dig — irriterer Dig.«

Han lo svagt. »Jeg tror ogsaa,« svarede han; »ja, irriterer, det er det rigtige Ord.«

Og dog, — hvis dét var sandt, saa var

hans første Handling efter Hjemkomsten lidt besynderlig.

Han kom noget silde, men Lodusky sad udenfor Døren i Maaneskinnet. Han standsede og tiltalte hende.

»Dersom jeg skulde faa Lyst til at male Dem,« sagde han temmelig koldt, »vilde De saa gjøre mig den Tjeneste at sidde for mig?«

Hun svarede ham ikke strax, men syntes at veje hans Ord, medens hun saa' ud gjennem Maanelyset. — »De mener, om jeg vil lade Dem sætte mig ind i et Maleri?« sagde hun endelig.

Han nikkede.

»Ja,« svarede hun.

*

*

*

»Jeg synes, han sagde til Dem, at han var ved at male Dusks Billede,« sagde Mo'er Harney en Uge efter til sine Logerende.

»Mr. Lennox?« svarede Rebekka; »ja, det sagde han.«

»Jeg syntes jo nok. Ja, Dusk vil blive et svært pænt Billede, at sige da, hvis hun ikke bliver kontrari. For det er det slemme ved Dusk, at hun bliver saa tidt kontrari. Hun ligner akkurat gamle Hans Dunbar, — jeg mener i visse Maader, for, Jøsses, hun ligner ham jo rigtignok ikke i alle Dele!«

Naturligvis gjorde Miss Noble nogle Spørgs-

maal angaaende gamle Hans Dunbar og hans »Kontrarihed«. Hun ønskede ubevidst at kunne forklare sig Lodusky efter godkjendte Teorier.

»Har De ikke hørt tale om ham?« sagde Mo'er Harney. »Det var en fæl én, den Hans! Han var Naths Fader, og, Jøsses, hvor Folk var bange for ham! Ingen turde komme ham nær, naar han var gal, saadan som han kunde lyne og bande og dominere. Han blev aldrig noget kristent Menneske, skal De vide, og han døde ogsaa saadan. Altidsens gik han og længtes efter at komme ud og se Verden, og saa rejste han og var borte en gruelig Tid — en ni, ti Aar — og levede jo paa alle Slags Maader i de store Byer. Da han kom hjem, var det en Ynk at se ham, saa daarlig og hul-øjet han var, og lige stort Skarn var han. Dusk var et lille Puds og han en gammel Mand, men altid gik han og lo og sagde til hende, at hun skulde passe paa sit Ansigt og blive en kjon Pige. Han var voldsomt syg tilsidst og led en hel Del, og saa en Dag kravlede han ud af Sengen og tog Naths Bøsse ned og skød sig en Kugle for Panden. Han havde ingen Taalmodighed, og han havde sagt, at naar én havde levet sin forbandede Tid og saa ikke kunde dø, saa var det paa Tide at tage Livet af sig. Det lader til, at det er ham, Dusk har det efter; for hendes Forældre er begge grumme skikkelige Mennesker.«

»Det forklarer vistnok Dusks Karakter,« sagde Rebekka efter at have meddelt Lennox denne Historie. »Det maa være frygteligt at have saadant Blod i sine Aarer og føle det syde. Lad os,« vedblev hun med et Smil, »være saa overbærende som muligt.« —

Da Billedet var kommet godt paa Vej, blev Lennox' Besøg i Harneys Hytte noget mindre hyppige. Det Sind, hvormed Rebekka fandt, han efterhaanden kom til at betragte sit Arbejde, vakte en svag Undren hos hende. Han lod ikke til at holde af det, og dog fængslede det ham. Han kunde ikke lide at tale om det, og dog tænkte han uafsladelig paa det. Ofte havde han, naar de var sammen, et aandsfraværende, forvirret Udtryk.

»Du ser ikke tilfreds ud,« sagde hun til ham en Gang.

Han fo'r sig hurtig med Haanden over Panden og smilte, øjensynlig anstrengt, men svarede ikke.

Billedet skred i det hele temmelig langsomt fremad. I Begyndelsen fandt Rebekka Ideen lidt fantatisk, og dog følte hun sig tiltrukket af den: en Pige i en besynderlig Dragt af Sort og Hvidt bøjet over en Kilde, med en utaalmodig Mine, idet hun forgjæves søger at fange et Glimt af sin egen Skjønhed i det reflekterende Maanelys.

Modeltimerne var fra Begyndelsen ejendom-

melig tavse. Der var ingen utidige Bevægelser eller Forandringer af Udtryk og dog ingen kjedelig Passivitet over Lodusky. Hun gav enhver Stilling et Udtryk af Umiddelbarhed, der var aldeles vidunderligt. Lennox var i sit stille Sind overbevist om, at hun var Skuespillerinde af Vane, at hendes Ro var et Resultat af livsvarig Øvelse. Altid, naar han saa' op, mødte han hendes dybe Blik, der stirrede paa ham med et Udtryk, han ikke formaaede at udgrunde: Mishag — lønlig Forbitrelse — hemmelig Trods. Der kom tilsidst en Tid, da han var sig bevidst, at han atter og atter saa' op paa hende, fordi han ikke kunde andet, fordi han havde et febrilsk Ønske om at se, om ikke Blikket havde forandret sig.

En Gang, da han gjorde det, saa' han, at det havde forandret sig. Hun havde skiftet Stilling, hendes Øjne udvidedes af en Ild, der berøvede ham Fatningen, hendes Farve kom og gik, hun aandede hurtigt. I næste Øjeblik sprang hun op fra Stolen.

»Jeg vil ikke finde mig i det længer!« raabte hun. »Jeg vil ikke længer!«

Hendes Vrede var storslaaet prægtig. Hun kastede Hovedet tilbage og slog sig i Siden med den knyttede Haand.

»Ikke længer!« sagde hun, »ikke et Øjeblik!«

Lennox traadte et Skridt nærmere og stirrede paa hende med Paletten i Haanden.

»Hvad har jeg gjort?« spurgte han.
»Hvad?«

»Hvad!« gjentog hun haanligt. »Ingenting! Men tror De maaske ikke, jeg kjender Dem?«

»Kjender mig?!« gjentog han mekanisk, ude af Stand til at drage Blikket bort.

»Hvad regner De mig for?« spurgte hun.
»En Tosse? Ja, jeg var en Tosse — en Tosse, at komme her og sidde og lade Dem — lade Dem foragte mig!« brød hun endelig løs.

Atter kunde han blot svare hende som et Ekko og sige: »Foragte Dem?!«

Hendes Stemme sagtnedes og antog et i Sandhed frygteligt Tonefald:

»Det har De gjort lige fra først af,« sagde hun. »Vilde De se paa hende saadan, som De ser paa mig? Vilde De vende Dem halvt om og se paa hende og saa vende Dem igjen, som om — som om — ? Er der — « hendes Øjne flammede — »er der maaske intet Liv i mig?«

»Holdt nu!« mumlede han hæst.

»Jeg staar under hende, hvad?« vedblev hun haardnakket. »Jeg under en anden Kvinde — Dusk Dunbar! Det er første Gang!«

Hun gik hen mod Døren som for at for-

lade ham, men pludselig standsede hun. En lidenskabelig Skælven greb hende; han saa' hendes Strube svulme. Hun slog Armen op mod Væggens Bjælker, lod Hovedet synke ned paa den og hulkede voldsomt.

Der blev en Pavse paa maaske tre Sekunder. Da bevægede Lennox sig langsomt hen imod hende. Næsten ubevidst lagde han sin Haand paa hendes bølgende Skulder og stod saaledes, skjælvende, en Stund.

* * *

Da Rebekka næste Gang saa' til Maleriet, overraskede det hende, at det syntes at staa stille med det. Medens hun betragtede det, saa' Lennox en svag Uro lidt efter lidt faa Udtryk i hendes Øjne.

»Naa,« mumlede han. »Du synes ikke om det.«

»Jeg tror,« svarede hun, — »jeg har en Følelse, som om Du ikke selv synes om det.«

Han traadte nogle Skridt tilbage og gav sig til at betragte det med et paa én Gang haardt og nysgjerrigt Udtryk.

»Synes om det!« udbrød han saa med skurrende Stemme. »Det burde jeg dog. Hun har da Skjønhed nok.«

Da Rebekka den Dag kom hjem, fremtog

hun af Kufferten sin forsømte Skrivemappe og en Masse Papir.

Miss Thorne traadte ind i Værelset, medens hun knælte ved Kufferten, og talte til hende.

»Hvad vil Du til at bestille?« spurgte hun. Rebekka smilte svagt.

»Noget, jeg burde have begyndt paa for længe siden,« sagde hun. »Jeg er i Baghaand med mit Arbejde.«

Hun lagde Mappen og satte Blækhuset paa Bordet, gjorde nogle Forberedelser, og arbejdede saa hele Dagen. Da hun rejste sig fra Stolen, saa' hun lidt bleg og træt ud. Til Klokken elleve sad hun i den aabne Dør, undertiden roligt talende, undertiden tavs og lyttende til Blæstens Sus i Granerne. Hun nævnede ikke sin Elskedes Navn, og han kom ikke. Paa den Maade tilbragte hun derefter mangen Dag og Aften. De lange, ørkesløse Fodture og den ubundne Maaneskins-Passiar var forbi. Det var en stiltiende Forstaaelse mellem hende og hendes Tante, at Lennox var optaget af sit Arbejde.

»Det er en underlig Tid at begynde et Maleri paa — i en Sommerferie!« sagde Miss Thorne lidt skarpt ved en vis Lejlighed.

Rebekka lo muntert. »Ingen Tid er underlig for en Kunstner,« svarede hun. »Kunsten er en Herskerinde, der ikke giver Ferie.«

Hun var bestandig den samme muntre, frejdige, kvikke Skabning. Den Kvinde, der elskede hende saa højt og havde kjendt hende fra hendes tidligste Barndom, fandt sin Kundskab og sit Skarpsind ligesom reduceret til intet. Hun havde været vant til at se sin Niece beundret langt ud over Kvinders sædvanlige Lod; hun havde efterhaanden lært at finde det ganske naturligt, at hun gjorde et stærkt Indtryk endog paa tilfældige Bekendtskaber; thi hun havde selv følt hendes Tryllers blide Magt. Men aldrig havde hun i hendes mest glimrende Øjeblikke fundet hende mere fortryllende og mere fuld af Vid og Lune, end hun var nu.

Ikke en Gang Lennox, der af og til kom, medtaget og med en forgræmt Skygge over sig, bevirkede tilsyneladende nogen Forandring hos hende.

»Hun ser ikke ud,« sagde den ældre Dame ved sig selv, »som en forsmaaet Kvinde«. — Udtrykket fremkaldte en skærende, vantro Smerte hos hende. »En forsmaaet Kvinde!« gjentog hun, — »Beck!«

Hun forstod ikke og var ikke svag nok til at komme med Spørgsmaal.

Lennox kom og gik, og Rebekka skred saa godt fremad med sit Arbejde, at hun ikke længer kunde sige, hun var i Baghaanden. De, der læste hendes Breve og Skitser, fandt dem

friske og glimrende, »som om Du baade aandelig og legemlig vandt Spændstighed i Bjergluften,« skrev en Veninde.

Men en Gang vaagnede Miss Thorne midt om Natten ved et uforklarligt Ryk og fandt Pladsen ved sin Side tom og sin Niece siddende ved det aabne Vindue i en Stilling, hvis Røtydede paa, at hun næppe havde rørt sig en hel Time.

Hun fulgte sin første, stærke Indskydelse og stod op og gik hen til hende. Saa lagde hun Haanden paa hendes Skulder og ruskede hende sagte. »Beck!« sagde hun indtrængende, »hvad gjør Du dog?«

Da den unge Pige langsomt vendte sig, fo'r hun sammen ved Synet af hendes kolde, jammerfulde Bleghed.

»Intet — intet,« svarede Rebekka. »Hvorfor er Du staaet op? Det er en smuk Nat, ikke sandt?«

Trods sin Diskretion lod Miss Thorne sig forlede til at sige:

»Du — Du ser aldrig saaledes ud om Dagen!« udbrød hun.

»Nej,« lød det kolde og rolige Svar, »nej, heller vilde jeg dø.«

I dette Øjeblik var hun ligefrem ubegribelig. Der var i hendes Blik og i hendes skønne klare Ansigt et svagt Anstrøg af halstarrig Trods.

»Beck —!« begyndte Miss Thorne. . . .

»Du skulde ikke være staaet op,« sagde Rebekka. »Det er galt nok, at jeg ser saadan ud, naar jeg er ene om Natten. Jeg beder Dig, gaa nu i Seng igjen!«

Miss Thorne gik nedslaaet i Seng. Hun følte sig paa én Gang urolig og forknytt. Hun var tilmøde, som om hun havde havt et gaadefuldt Møde med en Fremmed. . . .

I disse Dage betragtede Lennox sin Model med sygelig Interesse. Der foregik en ikke umærkelig Forandring med Lodusky. Hendes friske Rødme blev pragtfuldere, hun holdt sig rankere, hendes Øjne lyste stort og stolt. Hun var skjønnere end nogensinde, og dog — kom hun paa hans Vink. Det ophørte han aldrig at undres over. Undertiden vakte Bevidstheden om hans Magt en uhyre Utaalmodighed hos ham; undertiden tyngede den ham, — men hvorledes det nu kunde være, saa følte han sig aldrig rørt, skjøndt han var kastet ud i en Sjæletummel, bundet mod sin Vilje. Han kunde ikke sige, at han forstod hende. Selve hendes Passivitet forvirrede ham og bragte ham til at spørge sig selv, hvad det betød. Hun talte kun lidt, og Faserne i hendes Sjælsrørelser syntes at skifte langsomt; men hendes ubevægelige Ansigt og roligt hævede Øjne havde stedse en egen Mening.

En Gang, da han lejlighedsvis omtalte sin

forestaaende Afrejse, fo'r hun sammen som ved et Slag, og da han vendte sig, saa' han hendes Ansigt afvexlende rødme og blegne i stærkt Sindsoprør.

»Hvad er der?« spurgte han brysk.

»Jeg — jeg havde ikke tænkt paa det,« stammede hun. »Det havde jeg helt glemt.«

Han vendte sig atter om mod Staffeliet og malte hurtigt nogle faa Minuter. Saa følte han en lèt Berøring paa sin Arm. Hun havde lydløst forladt sit Sæde og stod nu ved Siden af ham. Hun sendte ham et lidenskabeligt Blik, der sagde mer end Ord. En flammende Drift syntes at være blevet optændt i hende og at have forlenet hende med udfordrende Trods.

»Tror De, jeg vil blive her — ligesom før — naar De er rejst?« sagde hun.

Hun havde aabenbaret sig for ham i mange forunderlige Belysninger; men ingen tidligere Aabenbarelse havde været saa vidunderlig som den bratte Forandring i Stemning og Holdning, der foregik med hende i dette Øjeblik. I næste Sekund var hun flydt ud i blide Taarer, hendes Læber skjælvede, hendes Stemme sank ned til en brudt Hvisken.

»Jeg har altid gjerne villet bort,« sagde hun. »Det — det har jeg altid sagt. Jeg vil til en stor By — lige meget hvor. Jeg kunde

faa noget Arbejde — det har jeg hørt, andre har faaet. Maaske jeg kunde faa en Plads.«

Han stirrede paa hende som fortroldet.

»De rejse ene til en By?!« sagde han med tilbageholdt Aandedræt. »De se at faa Arbejde?!«

»Ja,« svarede hun. »Kjender De ingen —«
Han afbrød hende:

»Nej jeg gjør ikke,« sagde han. »Det vilde være en farlig Sag, med mindre De havde Venner. Hvad mig angaar, da bliver jeg ikke længe i Amerika. Saa snart jeg er blevet gift, rejser jeg til Evropa med min Kone.«

Han hørte et skarpt Klik i hendes Strube. Hendes Taarer var tørrede, og hun saa' lige paa ham.

»Skal De giftes?« spurgte hun.

»Ja.«

»Med — hende?« Hun gjorde en Bevægelse i Retning ad Harneys Hytte.

»Ja.«

»Aah!« — — Og med det Udbrud forlod hun Stuen.

Han saa' hende ikke tre Dage, og Maleriet stod urørt. Han gik over til Harneys, og fandt Rebekka i Færd med at pakke sin Kuffert.

»Vi tager tilbage til Ny-York,« sagde hun.

»Hvorfor?« spurgte han.

»Fordi vor Ferie er ude.«

Miss Thorne betragtede ham med kold Strengthed.

»Naar kan vi vente at se Dem?« spurgte hun.

Han følte sig halvvejs bedøvet, som om hans Vilje for Øjeblikket var lammet. »Det véd jeg ikke,« svarede han.

Han søgte at indbilde sig, at han blev slet og koldt behandlet. Han sagde til sig selv, at han ikke havde fortjent det, at han simpelt hen havde havt travlt og havde været optaget af sit Arbejde, og at det ikke var til at undres over, om han til sine Tider havde været adspredt. Men da han saa' paa Rebekka, gav han ikke disse Tanker Ord: han sagde ikke en Gang, at han naturligtvis snart vilde følge efter, siden her ikke var andet at blive efter end et Par Skitser, som han havde tænkt paa at gjøre.

Ved Aftenstid var de borte, og han var ladt tilbage, urolig og elendig. Han var saa fuld af Uro, at han ikke kunde sove, hvorfor han gik ned ad Kilden til. Han standsede paa selv samme Sted, hvor han var standset den første Aften — øverst oppe paa den lille Zigzag-Sti, der førte ned ad den stenede Skraaning. Han standsede, fordi han hørte en Lyd som af en voldsom Hulken. Han steg langsomt ned. Han kjendte Lyden — vred, vild, ustyrlig — fordi han havde hørt den før. Den hørte

pludselig op i samme Øjeblik, han naaede Stedet. Lodusky lænede sig op mod en frem-springende Klippe og stirrede ned i Vandet.

»Hvad vil De her?« spurgte han lidt op-hidset. »Hvad græder De for? Hvad er der i Vejen?«

»Ingenting,« lød det svagt og usikkert.

Han nærmede sig hende, og følte sig for første Gang bevæget. Hun vilde ikke se paa ham; hendes hele Udseende var blidnet og for-andret ved en uvant Bleghed.

»Har,« begyndte han, — »har jeg . . .?«

»De!« raabte hun, idet hun vendte sig mod ham med en bitter, næsten vild Gestus. »De vilde være lige glad, om jeg saa blev slaaet ihjel for deres Øjne!«

»Hør nu,« sagde han med en Bevægelse, som han ikke kunde beherske: »Lad mig sige Dem noget om mig selv. Dersom De tror, at jeg er et nogenlunde skikkeligt Menneske, saa tror De fejl. Jeg er en daarlig Karl, en snavs Person, et jammerligt Subjekt. De forstaar mig ikke?« Hun stirrede forvildet paa ham. »Nej, naturligvis. Gud skal vide, jeg gjorde det heller ikke selv før de sidste to Uger. Det er taabeligt at fortælle Dem sligt; maaske siger jeg det halvvejs for min egen Skyld. Men jeg har i Sinde at vise Dem, at jeg ikke er til at stole paa. Jeg tror, at jeg maaske er for sølle en Karl til at elske nogen Kvinde helt

og oprigtig. Jeg fulgte én Kvinde herhen og lod mig saa alligevel betage af en anden —«

»En anden?!« stammede hun.

Han fæstede sit Blik paa hende næsten med Kulde:

»Ja, af Dem!« sagde han.

Han syntes at slynge Ordet mod hende og at spørge sig selv, hvad hun vel vilde gjøre med det. Han ventede et Sekund eller saa, inden han vedblev:

»Ja, af Dem. Og dog er De heller ikke den Kvinde, jeg elsker. Gode Gud! hvilken Usling jeg dog maa være; Jeg er en Forhaanelse mod enhver Kvinde paa Jorden. Ikke en Gang Dem elsker jeg — skjøndt jeg ikke kan bryde med Dem, — De har faaet mig til at afsky mig selv. Saa! nu véd De — De ser, jeg ikke er værd —«

I næste Øjeblik fo'r han tilbage. Inden han fik Tid at vente, havde hun udstødt et svagt Skrig og kastet sig for hans Fodder.

»Det bryder jeg mig ikke om,« stønnede hun. »Jeg vil ikke bryde mig om noget — om De er god eller ond — forlad mig blot ikke her, naar De rejser!«

*

*

*

Otte Dage senere stod Lennox en Morgen op og gav sig til at samle sine Ejendele sammen.

Han var gaaet sent i Seng og havde sovet tungt og længe. Han følte sig udmattet og saa' ogsaa ud til at være det,

Dagen forud havde hans Model siddet for ham sidste Gang. Billedet stod færdigt paa Staffeliet. Det var et fuldendt kunstnerisk Arbejde, og dog var Synet af det ham undertiden utaaleligt. Men saa var der igjen andre Tider, da det fængslede ham, og han gik hen og stod foran det og betragtede det med forskende Blik. Han vidste neppe, hvorledes den sidste Uge var forløben. Den syntes ham tilbragt afvekslende under feberagtige Kampe og hensynsløs Selvopgivelse. Han havde ladet sig drive hid og did; han var endog tilsidst kommet saa vidt, saa han sagde til sig selv, at den Tid var kommet, da dét: at begaa noget lavt ikke vilde være ham umuligt.

»Jeg lover Dig ikke noget let Liv,« havde han sagt til Lodusky Aftenen før. »Jeg siger Dig, jeg er en slet Karl, og jeg har ved Dig mistet noget, jeg satte Pris paa. Du kommer maaske til at ønske Dig tilbage igjen.«

»Dersom Du forlader mig,« sagde hun, »tager jeg Livet af mig!« Og hun slog Hænderne sammen.

For Øjeblikket var han som saa ofte fyldt af lidenskabelig Beundring. Sandt var det, at han saa' hende, som ingen nogensinde før havde set hende, at hun, saavidt sligt var hende

muligt, elskede ham — elskede ham med en vild, utæmmet og dog sneverhjertet Lidenskab.

Han havde kun lidt at pakke ind, han skulde blot have samlet nogle faa mandlige Snurrepiberier og saa sine Malerekvisiter. De alene var af Vigtighed; Resten blev kastet ligegyldigt mellem hinanden. Billedet skulde gjemmes til det sidste Øjeblik, for at Malingen kunde blive rigtig tør.

Efter at have endt sine Forberedelser gik han ud. Han havde Dagen for sig og vidste neppe, hvad han skulde gjøre med den; men den maatte slaas ihjel paa en eller anden Maade. Han vandrede op paa Bjerget, og lagde sig tilsidst under Lavrbærtræerne, med sin Cigar. Han var opfyldt af en besynderlig Spænding, der snart fik ham til at skjælve, snart ærgrede ham.

Han kom tilbage midt paa Eftermiddagen, og lo temmelig tvungent ad de skikkelige Folks Bemærkning om hans daarlige Udseende. Dusk, fortalte de, var taget over Bjergene for at hjælpe en Bekjendt med noget Arbejde. Hun kom ikke igjen før om et Par Dages Tid.

Han gik ind i sit Værelse og lukkede Døren. En rasende Modbydelighed fik det til at kvalme for ham. Han havde hidtil holdt sig oppe ved en vis indre Stolthed, han havde været rask til at fordømme Andres Daarskaber og Synder: og nu fandt han sig selv indviklet

i en lav og ordinær Slyngelstreg, i de Bedragerier, der fulgte med hans Forbrydelse, og som søgte sig deres Bytte i enfoldig og troskyldig Tillid.

Han gik hen og stod foran Staffeliet, blussende af Selvforagt:

»Er det kommet saa vidt?« mumlede han mellem de sammenbidte Tænder, — »saa vidt!«

Han gjorde en hidsig Bevægelse fremad; hans Fod stødte mod Opstanderen, saa Staffeliet slingrede voldsomt; Billedet faldt ned paa Gulvet.

»Hvad!« raabte han. »Beck?! Dig! . . . Aa min Gud!«

Thi ved Billedets Fald havde Staffeliet afsløret en af de skjønneste Erindringer, han ejede, om den Kvinde, hvem han havde vist sig altfor ustadig og ubetydelig til at vurdere efter Fortjeneste.

Det var kun en Skitse af Rebekka, der hurtigt var blevet gjort en Dag kort efter hans Ankomst og som aldrig var blevet helt færdig: men der var Ild og Følelse i den, og Ansigtet saa' ud fra Lærredet med Øjne, hvis blide Lykke nu skar ham i Hjertet paa Grund af de Erindringer, som den vakte. Han havde tænkt at ville fuldende det og havde ladet det staa paa Staffeliet, saa han kunde vende sig til det, hvad Øjeblik det skulde være: dér var det saa

blevet staaende, skjult af en stærkere Rival, og forglemt.

Han satte sig og skjulte Ansigtet mellem sine Hænder. Han var tilmode, som om en kraftig Arm havde grebet ham og draget ham tilbage.

Da han endelig rejste sig, gik han hen til Maleriet, der laa paa Gulvet, knuste det under sin Hæl og sparkede det fra sig med en Ed.

Han skulde ved et vist Klokkeslet være ved en vis Drejning af Vejen nogle Mil derfra. Han skulde gaa derhen til Fods, og hvis han saa ingen fandt dér, skulde han vente.

Da han samme Aften ved Solnedgang naaede derhen, var han en halv Time forud for den aftalte Tid. Men han kom dog ikke først til Stævnet. Da han var tyve Skridt fra Stedet, rejste en Skikkelse sig op fra en Træstub og blev staaende og ventede paa ham, — det var Dusk, med en lille Bylt i Haanden.

Der var ingen Uro eller Bæven over hende af indre Bevægelse; hun ventede ham i skøn Ro, ikke en Gang Solens sidste Glød forhøjede hendes Farve. Men da han nærmede sig, saa han hendes Blik lidt efter lidt skifte Udtryk. Hun ikke saa meget som rørte sig, men Forandringen blev langsomt, langsomt synlig i hendes Ansigt og antog dér en bestemt Skikkelse — som lønlig, undertrykt Skræk.

»Hvad gaar der af Dem?« spurgte hun, da han endelig stod overfor hende.

Hun udtalte Ordene halvt hviskende, som om hun ikke havde Kraft nok til at tale højere og han saa' Haanden, der hang ned ved hendes Side, knytte sig.

»Hvad gaar der af Dem?«

Han ventede nogle Øjeblik, før han svarede hende.

»Se paa mig!« sagde han endelig.

Det gjorde hun. I ti Sekunder var deres Øjne fæstede paa hinanden i et langt, bittert Blik. Da faldt hendes lille Bylt til Jorden.

»De har slaaet mig fejl!« sagde hun aandeløst. »De har slaaet mig fejl!«

Han havde ventet et lidenskabeligt Udbrud af hende, men det kom ikke endnu. Hendes Ansigt var blegt af Forbittrelse og hendes Bryst bølgede; men hun talte langsomt og sagte, med Hænderne hængende slapt ned.

»De har slaaet mig fejl,« sagde hun. »Ja, det vidste jeg jo nok, De vilde.«

Han vidste, at hans yderligere Falskhed besmittede den rene Luft omkring ham; han havde været falsk i alle Forhold — mod sig selv, mod sin Kjærlighed, mod sine Idealer, her endog paa en komplet foragtelig Maade.

»Ja,« svarede han med en Bitterhed, hun ikke forstod, »jeg har slaaet Dig fejl.« Derpaa

tilføjede han som for sig selv: »Jeg kunde ikke en Gang naa Fuldkommenheden i Slethed.«

Men saa brød hendes Raseri og Jammer løs.

»De er en Kryster!« sagde hun, gispende mellem Ordene. »De er bange! Gid De heller — gid De heller — havde slaaet mig ihjel!«

Hendes Stemme kvaltes i et skarpt Skrig hun kastede sig ned med Ansigtet mod Jorden og ruskede hulkende i Græsset.

Han saa paa hende, koldt, sløvt.

»Tror Du,« sagde han hæst, »at Du kan afsky mig, som jeg afskyer mig selv? Tror Du, at Du kan give mig noget skændselsfuldt Navn, som jeg ikke véd, jeg fortjener? Der-som Du kan, saa giv mig det!«

Hun slog med Næven i Jorden.

»Jeg har aldrig set nogen Mand,« hvæste hun, »der ikke fulgte efter mig og gjorde alt for mig og ventede paa et Ord fra mig. De havde alle ladet mig træde paa dem, om jeg havde forlangt det. Der var ikke den Ting, jeg ikke kunde have gjort — ikke den Ting! Og nu — nu —!« hun rev Græsset op og slyngede det fra sig.

»Bliv ved,« sagde han, »bliv ved siig kun det værste!«

Det værste var slemt nok; men han jub-lede næsten ved de Slag, hun tildelte ham. Hendes Grusomhed var ham en svag Trøst. Han var visselig falden dybt, siden det kunde

være ham en Trøst at blive kaldt en Løgner, en Kryster, en Skurk. . . .

Solen havde været nede i en Time, da det var overstaaet og hun rejste sig og tog sin Bylt op.

»Hvorfor beder De mig ikke om Forladelse?« sagde hun med ætsende Haan. »Hvorfor beder De mig ikke om Forladelse — og siger, De kunde ikke gjøre for det?«

Han fo'r et Skridt tilbage uden at svare. Hvorledes vilde de Ord have taget sig ud i hans Mund? Og dog vidste han, det var saa: han kunde jo netop ikke gjøre for det.

Han vendte sig bort og gik, men standsede nogle Skridt fra hende. Hun sendte ham et sidste Blik — frygteligt i dets Foragt og Vrede; og aldrig havde hendes overvættes Skjønhed været en mere haardnakket Kendsgjerning.

»Nu tror De, at De er af med mig,« sagde hun, »og det er De ogsaa — men ikke for bestandig. Den Tid kommer kanske, da De igjen faar mig at se.«

* * *

Han vendte tilbage til Ny-York, men havde været der otte Dage, inden han gik hen til Rebekka. Omsider følte han dog en Morgen, da han vaagnede, at nu var Tiden kommen til den sidste Scene af hans ulykkelige Drama.

Han præsenterede sig der i Huset og sendte sit Kort op. Tre Minuter efter kom Rebekka ind til ham.

Hun bar tilfældigvis den samme lysegraa Kjole, med et hvidt Kniplingsslips løst bundet om Halsen, som den Dag, han havde gjort Skitsen; og hans Elendighed blev paany levende i ham. Han opdagede ogsaa forpint, at hun var forandret: hun saa' svag og medtaget ud, som om hun havde været syg. Sine første Ord hørte han neppe selv og kunde aldrig erindre dem. Han var ikke kommet for at forsvare sig, men for at gjøre en aaben, bitter Tilstaaelse. Medens han sagte og ensformig fremførte den, i korte, strenge Ord, der ikke lagde Fingeren imellem, stod Rebekka med Haanden paa Kamingesimsen og saa' ufravendt paa ham. Der laa ingen Bebrejdelse i hendes Blik, kun Træthed. Med en forfærdelig ydmygende Smerte faldt det ham et Par Gange ind, at hun var træt af ham — træt af det hele.

»Jeg har mistet Dem,« endte han, »og jeg har mistet mig selv. Jeg har set mig selv, som jeg er, — en ynkeligere, en skjændigere Karl, end jeg nogensinde havde drømt om at være, selv i min værste Fjendes Øjne. For Fremtiden vil den Skikkelse være min Ledsager. Det er, som om jeg betragtede mig selv i et daarligt Spejl; men er end Billedet ynkeligt, saa er Spejlet dog paalideligt nok.«

»De tænker paa at rejse?« sagde hun efter en kort Pavse.

»Ja.«

»Hvorhen?«

»Til Evropa.«

»Ah!« udbrød hun, i stille, fortvivlet Smerte.

Han havde staaet med nedslagne Øjne, men hævede dem nu.

»Ja,« sagde han sorgfuldt, »vi skulde have rejst sammen.«

»Ja,« svarede hun, »sammen.«

Hun havde vaade Øjne.

»Jeg var meget lykkelig,« sagde hun saa, »for en kort Tid.« — Hun rakte Haanden frem. — »Men,« tilføjede hun, som om hun endte en Sætning, »De har været mig mere tro, end De tænker.«

»Nej — nej!« stønnede han.

»Jo, mere tro mod mig, end De tænker — og mere tro mod Dem selv. Det var mig, De elskede, — mig! Der har været Tider, da jeg troede at maatte opgive dette, men nu véd jeg, at jeg ikke behøver det. Det var mig. En Gang maaske — en Gang — ikke nu —!«

Stemmen svigtede hende, hun talte ikke ud, Slutningen blev en Hulken. Deres Blik hvilte i hinanden nogle Sekunder, — saa slap han hendes Haand og gik.

*

*

*

Han var borte to Aar, og i den hørte hans Venner meget godt om ham. Han levede et ensomt og strengt arbejdende Liv. Han lærte sin egen Styrke at kjende og fik ogsaa Verden til at anerkjende den.

Da han i Slutningen af det andet Aar befandt sig i Paris, gik han en Aften i Operaen. Henimod Enden af anden Akt bemærkede han en noget paafaldende Uro blandt sine Omgivelser. Alle Kikkerter rettedes mod en ny Gjæst, der stod rank og kold i en af Logerne. Det kunde gjerne have været Kleopatra. Hendes Dragt var af crèmegult Silke, hun var bedækket med Smykker, og hun stod og fandt sig koldblodigt i at blive lorgnetteret fra alle Sider.

Lennox rejste sig hurtigt og forlod sin Plads. Han var glad ved at indaande den bidende kolde, men rene Aftenluft. Lodusky havde ikke spaaet falsk: han havde set hende igjen!

Der hang paa Væggen i hans private Værelse et Billede, som det havde været hans første Arbejde at gjøre færdigt, efter at han var kommet til Evropa. Han gik hen foran det og betragtede det med et Udtryk som af Tilbedelse.

»En Gang!« sagde han, — »maaske nu —!«
Og næste Uge var han paa Vejen hjem.

ESMERALDA

Til at begynde med er jeg en Franskmand, Sproglærer og en fattig Mand, — selvfølgelig er jeg fattig, som den store Verden vilde sige, ellers var jeg nok ikke Sproglærer; og min Kone tager Kopier af store Billeder og sælger sine Kopier for en billig Penge. Vel sandt — i vore egne Øjne ere vi ikke saa fattige endda, min Clélie og jeg; thi naar vi se tilbage paa vor Fortid, lykønske vi os i Anledning af vor heldige Stilling. Der har nemlig været en Tid, da vi vare fattigere, end vi nu ere, og ikke vare hos hinanden og tilmed i London istedetfor i Paris. Det var i Sandhed Ulykker: at være fattige, at undervise, at leve adskilte, uden saa meget som engang at kjende hinanden — og i England! Vi tilbragte adskillige Aar i England, og vi informerede Idioter af alle Grader, og Østenvinden gjennemisnede os, og Influenzaen plagede os; forgjæves stræbte vi

at forsone os med det forfærdelige engelske Sprog — vi følte os modløse og forladte. Men dette er, takket været *le bon Dieu!* forbigangent. Nu ere vi sammen og have vor egen lille Lejlighed — ganske vist paa fjerde Sal, men dog ikke saa forskrækkelig langt fra Champs Elysées. Clélie maler sine smaa Billeder eller kopierer en og anden større Kunstners, og finder Kjøbere til dem. Selv er hun ikke nogen stor Kunstnerinde, og det er hun sig saa fortryllende bevidst.

»Da jeg var femten Aar,« siger hun, »bedrovede det mig, at jeg ikke var noget Geni: nu, da jeg er fem og tyve, er jeg inderlig glad over at have gjort den Opdagelse saa tidligt, at jeg kunde faa Tid til at blive taknemmelig for de smaa Evner, der vare tilfaldne mig. Hvorfor skulde jeg lade mit Hjerte fortæres af Misundelse? Kunde jeg muligvis ikke have været en ringere begavet Kvinde, end jeg er, og mindre lykkelig?«

Jeg for mit Vedkommende har mine Elever — franske Elever, der faa Timer i Engelsk, Tysk eller Italiensk, og engelske eller amerikanske Elever, som i Reglen lære Fransk, og i det Hele taget lider jeg ingen Mangel paa Søgning.

Naar Clélie har Arbejde med at kopiere i et af de store Gallerier, følger jeg hende sædvanligvis hen til Scenen for hendes Virksomhed

om Morgenen og afhenter hende ved Middagstid, og i Overensstemmelse med denne Sædvane gav jeg mig paa Vej til Louvre en Middag engang for tre Aar siden.

Jeg fandt min Kone travlt beskjæftiget ved sit Stafeli i *Grande Galerie*. og da jeg nærmede mig hende og, som jeg plejede, lagde min Haand paa hendes Skulder, saae hun op med et Smil og talte til mig med forsigtig, dæmpet Stemme.

»Det glæder mig,« sagde hun, »at du ikke kommer ti Minntter senere. Se engang paa disse mærkværdige Mennesker.«

Hun lænede sig endnu tilbage paa Stolen og saae op til mig, men gjorde samtidig en af disse ubeskrivelige Hovedbevægelser, som en begavet Kvinde kan lægge saa megen Betydning i.

Den lille Gestus henledte strax min Opmærksomhed paa de mærkværdige Mennesker, hun hentydede til.

»Ere de ikke ligefrem mageløse?« spurgte hun.

De vare To, øjensynligt Fader og Datter, og de sad Side om Side paa en Bænk midt i Buegangen og betragtede haabløst et af de smukkeste Kunstværker i Galleriet. Faderen var en lille, gammelagtig Mand med et barket og arret Ansigt som efter mange Aars grovt indendørs Arbejde, og hans Klæder forvoldte

ham tydeligt nok en virkelig, baade fysisk og sjælelig Lidelse. De stive Hænder vilde ikke imødekomme Handskernes Stræben efter at passe dem, og Krop og Klæder lod ikke til at ville have med hinanden at gjøre — dersom han ikke havde været rørende at se paa, vilde han have været latterlig; men rørende var han. Det var aabenbart, at han ikke var saadan klædt af egen fri Villie; at kun en taalmodig Natur, der ved lang Vane var øvet i det Ubequemme, holdt ham oppe; at han befandt sig i Galeriet med Protest; at han ikke forstod Malerierne, og at de forvirrede — overvældede ham.

Datteren er det næsten umuligt at beskrive, og dog maa jeg forsøge at beskrive hende. Hendes Figur var slank og nydelig; ogsaa i hendes Ansigt fandtes svage Mærker af Solen, og ligesom hos Faderen stod Rigdommen i hendes Klædedragt i Strid med en stærkt fremtrædende Mangel paa Overensstemmelse. Hun havde sort Haar og graa Øjne, og hun sad med foldede Hænder og stirrede i taus Ligegyldighed paa Billedet foran hende.

Clélie havde atter taget fat paa Penselen, og gav hist og her sit Arbejde et Efterstrøg.

»De have været her i to Timer,« sagde hun, »og de vente paa Nogen. I Begyndelsen prøvede de paa at se sig om, som andre gjorde, og de vandrede fra Bænk til Bænk, og satte

sig og saae, som du ser dem gjøre nu. Hvad tror du om dem? Til hvilken Nation vilde du henføre dem?»

»De ere ikke Franske,« svarede jeg, »og Engelske er det heller ikke.«

»Hvis Pigebarnet var engelsk,« sagde Clélie, »vilde hun være mere selvbevidst og tage Hensyn til, hvad vi muligvis kunde sige; men hun er sig kun bevidst, at hun er paa urette Sted og ulykkelig tilmode. Hun bryder sig aldeles ikke om os. Jeg har aldrig før seet Amerikanere som disse, men jeg er overbevist om, at det er Amerikanere.«

Hun lagde sine Redskaber tilside og gav sig til at trække Handskerne paa.

»Lad os gaa hen og se paa den »Tentation de St. Antoine' af Teniers«, sagde hun, »saa kan vi maaske høre dem tale. Jeg tilstaar, at jeg brænder af Længsel efter at høre dem tale.«

Faa Øjeblikke efter stod der altsaa et elskværdigt ungt Par foran »La Tentation« og betragtede Billedet med interesserede og kritiske Blikke.

Men Fader og Datter syntes ikke at se os. De saae sig trøstesløst omkring eller hen paa Billedet, foran hvilket de sad. Endelig belønnes vi dog ved at høre dem tale til hinanden. Faderen henvendte til den unge Dame nogle Ord, langsomt og sindigt og med en Udtale,

som jeg, hvis ikke mit lange Ophold i England og min Fortrolighed med nogle af dets Dialekter havde været, vilde have fundet det umuligt at opfatte.

»Mo'er bliver længe borte, Esmeraldy,« sagde han.

»Ja,« svarede Pigebarnet med samme Udtale og i en helt ligegyldig og melankolsk Tone, »det varer længe.«

Clélie skjænkede mig et af sine hurtige Sideblik. Karakterstudier er hendes Hovedlidenskaber, og hun har særlig megen Svaghed overfor det Besynderlige og Uoverenstemmende. Jeg har set hende staa i Taushed og med afgjort Interesse betragte en af sine tidligere Kunder, der samtidig overvældede hende med de værste Grovheder, imedens hun syntes at glemme alt andet, end at Fruentimmeret var af en for hende ny Species og derfor værdigt til en omhyggelig Iagttagelse.

»Det er, som jeg sagde,« hviskede hun. »De ere Amerikanere, men af en ganske ny Slags.«

Næsten kun et Øjeblik efter berørte hun min Arm.

»Der er Moderen!« udbrød hun. »Hun kommer denne Vej. Se!«

En Kvinde nærmede sig rask vor Del af Galleriet, — et lille, arrigt Fruentimmer med en uskøn Figur og et Par hvasse, brune Øjne

Hun begyndte at tale højt, medens hun endnu var adskillige Fod borte fra det ventende Par.

»Kom med,« sagde hun. »Jeg har omsider fundet et Sted, skjøndt jeg har været hele Formiddagen om det, — og Fruentimmeret, der passer paa Døren, hun taler Engelsk.«

»De kalder dem, «bemærkede Manden, idet han sagtmødt rejste sig, »*con-ser-ges*. Jeg gad vide hvorfor.«

Pigebarnet rejste sig ligeledes, endnu med den samme haabløse, aandstravende Mine, og fulgte efter Moderen, der gik foran til Døren. Ved at se hende bevæge sig brød min Kone ud i et beundrende Udraab.

»Hun er smukkere, end jeg troede,« sagde hun. »Hun fører sig beundringsværdigt. Hun bevæger sig med samme Frihed som en eller anden smuk, vild Skabning.«

Og idet Selskabet forsvandt for os, gav hendes Sorg over ikke mere at se dem sig Udtryk i et Suk. Hun diskuterede dem med karakteristisk Begejstring hele Vejen hjem. Man kunde altid forestille sig saa mange Ting om Amerikanere. De vare et overordentligt Folkefærd; de erhvervede Rigdom ved saadanne besynderlige Midler, deres Land var saa umaadeligt, deres Hjelpekilder saa mærkværdige. Disse Mennesker, for Exempel, vare aabenbart rige Folk og lige saa øjensynligt udgaaede af ringe Stand. Moderen var ikke saa helt udan-

net som de andre To, men hun var mere ubehagelig.

»Man kan finde sig i den yderlige Uvidenheds store Enfold,« sagde min smukke Filosof. »Man vil ofte finde den jævn og fordringsløs: men dens Modsætning er afskyelig, fordi den altid er paatrængende og indskrænket.«

Hun havde fattet et stærkt kvindeligt Mishag til Madame la Mère.

»Hun gjør Familien ulykkelig,« sagde min Kone. »Hun slæber dem fra Sted til Sted. Der er muligvis en Elsker, — ja, det er mere end muligt. Pigebarnets Øjne havde et ejendommeligt Udtryk, — som om de søgte efter noget langt borte.

Hun havde næppe sluttet sin lille fortryllende Udtalelse, før vi naaede vort Bestemmessted; men idet vi gik gennem Porten, standsede hun for at tiltale Portnerskens lille krøllede Dreng, der holdt sin Moder ved Haanden.

»Vi faar nye Logerende imorgen,« sagde den skikkelige Kone, der altid var parat til at slaa en venskabelig Passiar af. »Stueejligheden,« og hun nikkede betydningsfuldt og med en godmodigt opmuntrende Mine til mig. »De kan maaske faa Elever,« tilføjede hun. »Det er Amerikanere, og de taler kun Engelsk, og der er en ung Frøken, siger Madame.«

»Amerikanere!« udbød Clélie med pludselig Interesse.

»Ja, Amerikanere,« svarede Conciergen.

»Det var Madame, som kom. *Mon Dieu!* det var mærkeligt! Saa rig og saa — saa« — hun udfyldte Meningen med et højst talende Skuldertræk.

»Det kan ikke have været længe siden, at de var — Bønder.« Hendes Stemme sank ned til en forsigtig Hvisken.

»Hvorfor ikke vore Venner fra Louvre?« sagde Clélie, da vi gik ovenpaa.

»Ja, hvorfor ikke?« svarede jeg. »Det er meget muligt.«

Næste Dag ankom der til Huset talrige Kufferter af stort Omfang under Tilsyn af den lille arrige Kone og en Pige. En Time senere kom en Vogn. ud af hvis Dør den unge Dame og hendes Fader traadte. Begge saae blege og forasede ud; begge førtes op i Lejligheden af Moderen under en Strøm af Forklaringer og Befalinger; og begge syntes, idet de betraadte Lejligheden, at opsluges af den, da vi ikke saae eller hørte mere til dem. Clélie var oprørt.

»Det er tydeligt, at Moderen kujonerer dem,« sagde hun. »Et Pigebarn paa den Alder bør tale og føle Interesse for alt Nyt. Hun dér vilde gjøre det, dersom hun ikke var ulykkelig. Og den stakkels lille Mand!« —

»Kjære,« bemærkede jeg, »du er en kvindelig Bayard, saa varmt som du tager dig af enhvers Forurettelse.«

Da jeg nogle Dage senere vendte tilbage fra mit Eftermiddagsarbejde, fandt jeg atter Clélie i Sindsoprør. Hun havde været kaldt nedenunder til Madame.

»Jeg gik ind i Stuen,« sagde Clélie, »og fandt Moder og Datter sammen. Mademoiselle, der stod henne ved Kaminen, havde øjensynlig grædt. Madame var gnaven og kort for Hovedet. Hun spildte ikke mange Ord. »Jeg vil ha'e, at De skal gi'e hende Timer,« sagde hun med en ugratiøs Haandbevægelse i Retning af Datteren. »Hvad forlanger De for Timen?« Og da jeg havde sagt hende det, antog hun mig strax. »Det er jo nok noget meget, men jeg kan vel betale li'saa godt, som andre,« bemærkede hun.«

Nogle af Timerne bleve givne dernede, og saa fremkom Clélie med en Begjæring til Madame.

»Dersom De vil tillade Mademoiselle at komme op hos mig, vil De bevise mig en Tjeneste,« sagde hun.

Heldigvis blev hendes Begjæring tilstaaet, og naar jeg da siden kom hjem, fandt jeg gjerne Mademoiselle Esmeralda i vor lille Salon ved Arbejdet; utrøstelig og skjælvende, som hun var, fandt hun det vanskeligt at holde

Blyanten paa den rette Maade, og en Morgen lod hun den falde og brast i Taarer.

»Kan De ikke se, at jeg aldrig lærer det!« sagde hun ynkeligt. »Kan De ikke se, at jeg ikke kunde, om ogsaa jeg havde Lyst til det, og det har jeg slet ikke!«

Hun rakte paa en ynkværdig Maade de smaa Hænder frem, for at Clélie skulde se paa dem. De vare velskabte nok og vilde have været smukke, hvis ikke Arbejde havde berøvet dem deres naturlige Bøjelighed.

»Jeg har været vant til Arbejde,« sagde hun, »grovt Arbejde hele mit Liv, og mine Hænder er ikke saadan som Deres.«

»Ja, men De skal ikke være forknytt, Mademoiselle,« sagde Clélie blidt; »Tiden« —

»Tiden,« indskød Pigebarnet med et forskræmt Blik i de smukke graa Øjne. »Det er det, jeg ikke kan udholde at tænke paa — den Tid, der vil komme.«

Dette Udbrud af Fortrolighed var det første af mange. Senere fortalte hun med den største Naivitet hele Historien om Familiens Anliggender.

De havde ejet nogle ufrugtbare Bjergjorder i Nord Carolina, og hendes Beskrivelse af deres tidligere Liv var i Sandhed underfuld for Parisrindens Øren. Hun selv var opfødt i yderste Tarvelighed og Slid, havde lige lært at læse og skrive og var fuldstændig uvidende i selskabelig

Henseende. For et Aar siden var der opdaget Jern paa deres Ejendom, og Følgen deraf havde været Rigdom og Elendighed for Fader og Datter. Moderen, der havde nogle ubestemte Forestillinger om den store Verdens Tillokkelser, var ærgjerrig og rastløs. Monsieur der var et sagtmødt og føjeligt Menneske, kunde ikke andet end bøje sig for hendes stærkere Villie.

»Hun har altid faaet sin Krig frem med os,« sagde Mademoiselle Esmeralda, medens hun paa dette Sted i Fortællingen kradsede nervøst paa Papiret foran sig med Blyanten. »Vi brød os ikke om at tage hjemme fra, hverken Fader eller jeg, og Fader sagde mere, end jeg før har hørt ham sige paa een Gang. Mo'er, sagde han, lad mig og Esmeraldy blive hjemme, og rejs du ud og mor dig. Du har havt bedre Skolegang og vil føle dig mere hjemme end vi andre. Du er bedre vant til Byskikke, da du jo har boet i Lizabethville. — Men det ærgrede hende bare. Folk i Byen havde snakket til hende om at rejse og lade mig lære alle Slags, og hun var stærkt opsat paa det.«

Hun var meget enfoldig og ufordærvet. Hun hang med urokkelig Troskab ved Mindet om sit tidligere, tilvisse besynderlige Liv. Hun vendte idelig tilbage til det. Det Nye og Overdaadige i hendes nye Tilværelse syntes

ikke at have nogen Tiltrækning paa hende. Een Ting fandt min Clélie endog ubegribeligt, medens hun indbildte sig at forstaa Resten — hun syntes ikke engang at kunne finde Behag i vort elskede Paris.

»Det er en sand *maladie du pays*,« bemærkede Clélie til mig. »Og det er ikke alt.«

Det var heller ikke alt. En Dag blev hele Sandheden fortalt under en Strøm af Taarer.

»Jeg — jeg skulde lige have været gift,« sagde det stakkels Barn grædende. »Jeg skulde have været gift den Uge, da Malmen blev funden. Jeg var — helt færdig, og Moder — Moder smak i lige for os.«

Clélie saae til mig med en forbauset spørgende Mine.

»Det er en Slags *argot*, der kun tilhører Amerikanerne,« svarede jeg med lav Stemme. »Forbindelsen blev afbrudt.«

»*Ciel!*« udbrød min Clélie mellem de smaa sammenbidte Tænder. »Det Fruentimmer er en Djævel!«

Hun var helt fordybet i sit Studium af denne med Verden ukjendte Natur. Hun var fuld af Medlidenhed med dens Gjenvordigheder og dens Ømhed og Smerte. Selv Pigebarnets Egenheder i Talen vare fulde af Interesse for hende, og hun gjorde saa alvorlige og intelligente Anstrængelser for at forstaa dem, som om hun studerede et nyt Sprog.

»Det er ikke almindelig *argot*,« sagde hun. »Det har sine Finesser. Man finder stadig et eller andetsteds en original Idee — undertiden endogsaa et *bon mot*, der overrasker En ved dets træffende Karakter. Men, som du siger, det er kun noget, der tilhører Amerikanerne og deres mærkværdige Land. En fransk Aand kan kun naa Climax gennem en alvorlig og lejlighedsvis kjedelig Undersøgelse, der vilde trætte de fleste, men som imidlertid ikke trætter mig.«

Mademoiselle Esmeraldas Fortrolighed var let vunden. Hun blev os begge hengiven, fornemmelig dog Clélie. Naar hendes Moder var fraværende eller beskjæftiget, stjal hun sig op til os og tilbragte der de rolige Øjeblikke, Tilfældet bød hende. Hun kunde godt lide vore Værelser, fortalte hun min Kone, fordi de vare smaa, og vort Selskab, fordi vi vare »*clever*«, hvilket vi senere opdagede skulde betyde »elskværdige«. Men hun var altid bleg og i daarligt Humør, og hun sad for det meste taus og adspredt foran vor Kamin.

»De maa ikke bryde Dem om, at jeg ikke taler,« sagde hun tidt. »Jeg kan ikke, og jeg synes, jeg har saa godt af at sidde og tænke over Et eller Andet. Nede giver Moder mig ikke Lov dertil.«

Vi bleve ogsaa kjendte med Faderen. En Dag mødte jeg ham paa Trappen, og til min

Forbauselse standsede han, som om han vilde tiltale mig. Jeg løftede paa Hatten og sagde Godmorgen. Han derimod fremdrog et stort Lommetørklæde og gav sig med kejtet Undseelse til at gnide sine Haandflader.

»How-dy?« sagde han.

Jeg tilstaar, at jeg i det Øjeblik bedækkedes af Forvirringens Rødme. Jeg, der var Lærer i Engelsk og smigrede mig med at tale og skrive Sproget flydende, jeg forstod ham ikke. Imidlertid foer den Tanke mig strax gjennem Hovedet, at Ordet var en Art Hilsen (hvilket jeg senere opdagede var Tilfældet). Jeg bukkede atter og takkede, idet jeg paa Lykke og Fromme svarede, at min Sundhed var fortræffelig, hvorhos jeg rettede en Forespørgsel angaaende Madames. Han gned sine Hænder endnu mere nervøst og svarede mig paa den langsomme og betænksomme Maade, jeg havde lagt Mærke til i Louvre:

»Tak skal De ha'e,« sagde han, »hun har det nogenledes godt, har Mo'er — som hun plejer van. Og hun morer sig, gjør hun. Gid vi allesammen« —

Men der afbrød han sig selv og saae sig hastigt om.

Saa begyndte han igjen:

»Esmeraldy,« sagde han, »Esmeraldy har svært store Tanker om Dem. Hun har en hel

Hoben Trøst af Mis' Des — jeg kan ikke sige Deres Navn, men jeg mener Deres Kone.«

»Madame Desmarres,« svarede jeg, »er sandelig henrykt over at have vundet Mademoiselles Venskab.«

»Ja,« vedblev han, »hun har en hel Hoben Trøst af Dem og det Hele. Og hun trænger til Trøst, gjør Esmeraldy.«

Det forvirrede mig noget, at der opstod en kort Pause, thi ved hvert Ophold betragtede han mig med et ydmygt og forlegent bedende Udtryk.

»Hun er lidt forknytt af sig, er Esmeraldy,« sagde han, »og,« han tilføjede dette i en dæmpet og frygtsom Tone, »det er jeg ogsaa.«

Efter at have sagt dette syntes han at have oversteget en Skranke. Han greb mit Frakkeskjøde og holdt mig fangen, medens han udøste sine Bekjendelser med en Tro paa min Deltagelse, som paa en Gang forbausede og rørte mig.

»Seer De, det er paa den Vis, Mister,« sagde han, — »det er paa den Vis. Vi er Hjemfødinge, er Esmeralda og mig, og vi er langt hjemme fra, og det lader ikke til, som at vi er bleven bedre vant med'et, end vi var fra Førstningen af. Vi er ikke saadan som Mo'er. Mo'er hun er opfødt i en By, — hun er opfødt i Lizabethville, — og hun har alletider havt Byvaner; men mig og Esmeraldy vi er

opfødt i Bjergene, lige under Skyggen af gamle »Skalle«, og Byen ta'er slemt paa os. Det lader, som at vi alletider tænker paa Nord Callina, og saa bliver Mo'er gnaven, hvad jo er rimeligt nok. Hun si'er, at vi skal læmpe os efter vores højere Spære, og det vil jeg nok tro vi skulle, — men De seer jo, at det ta'er noget slemt paa os. Og Esmeralda hun har nu sin Genvordighed, og jeg kan ikke la' være at have Medfølelse for hende, for unge Mennesker er jo unge Mennesker, og jeg har selv en Gang været unge Mennesker. Engang — engang gjorde jeg voldsom meget af Mo'er. Saa De seer, hvordan det er.«

»Det er meget bedrøveligt, Monsieur,« svarede jeg med Alvor. Hvor besynderligt det end kan synes, var dette ikke saa latterligt for mig, som man skulde tro. Det var saa aabenbart, at han ikke selv havde Anelse om noget Latterligt, og min Clélie's Interesse for disse Mennesker gjorde dem ogsaa hellige i mine Øjne.

»Ja,« svarede han, »det er det, og somme-tider er det værre, end De kan tænke Dem — naar Mo'er er gnaven. Og derfor er jeg saa glad, fordi Mis' Dismar og Esmeraldy er saadan go'e Venner.«

I dette Øjeblik slog det mig, at han havde en eller andan Anmodning til mig. Han tog mig noget fastere i Frakkeskjødet, som om han

trængte til yderligere Støtte, bøjede sig endelig fremad og tiltalte mig med Forsigtighed: »Tror De, at Mis' Dimar vilde have noget imod, hvis at jeg nu og da kom ind efter Esmeralda og sad der lidt — bare saadan paa Naboskabs Vegne. Esmeraldy hun siger, at De er saa selskabelige, og jeg har ikke havt det selskabeligt med Nogen i — i langsommelige Tider, og det er li'esom jeg gaar og savner det. De har ingen Forestilling om, Mister, hvor enlig man kan føle sig, naar man savner Selskabelighed og ikke har Nogen at søge Selskab med. Mo'er hun siger: »Gaa ud paa Champs Elizy og prominer,« og jeg har gjort det; men hvordan det nu kan være, saa hjælper det ikke. Jeg synes ikke, jeg bliver selskabelig med nogen af dem, jeg har talt med — kan være, fordi vi taler forskjellige Sprog og ikke kommer til nogen rigtig Forstaaelse. Jeg har prøvet paa'et baade højt og sagte og opmuntrende, men det lod aldrig til at ville gaa, hvordan det nu var. Og dersom Mis' Dimar ikke vilde ta'e det fortrydeligt op, om jeg saae indenfor, er jeg sikker paa, at det vilde lette mig — om hun bare vilde gi'e Lov til det en Gang om Ugen eller ringere.«

»Monsieur,« svarede jeg med Varme. »jeg beder Dem betragte vor *salon* som værende til Deres Raadighed, ikke en Gang om Ugen, men til enhver Tid, og Madame Desmarres vilde

sikkert føje sin Indbydelse til min, dersom hun var her tilstede.«

Han slap mit Frakkeskjøde og greb min Haand, hvilken han rystede med Varme.

»Det er *clever*, er det,« sagde han, »og det er venskabeligt, og jeg er Dem meget forbunden.«

Da han ikke syntes at have mere at sige, fulgtes vi ad ned. Vi skiltes ved Døren.

»Jeg skal,« bemærkede han, »hen i Champs Elizy og prominere. Hvor skal De hen?«

»Paa Boulevard Haussmann, Monsieur, for at give en Time,« svarede jeg. - »Jeg ønsker Dem en god Morgen.«

»I lige Maade,« svarede han. »*Bong* —« han grundede dybt et Øjeblik — »*Bong sjohr*. Jeg prøver jo paa at lære det, ser De, for at jeg kan blive mere selskabelig, *Bong sjohr*.« Og dermed gik han.

Efter den Tid saae vi ham jævnlige. Ja, det blev ligefrem hans Sædvane at følge Mademoiselle Esmeralda paa alle hendes Besøg oppe hos os. Et Par Minutter efter hendes Komme hørte vi gjerne en beskeden Banken paa Yderdøren, der viste sig at hidrøre fra Monsieur, som altid traadte ind med et anstrengt »*Bong sjohr*,« og stedse lod sig ned paa den mindst magelige Stol i Nærheden af Kaminen, hvor han efter et hastigt »Mig Forlov« gjemte sin Hat under Stolen.

Ogsaa for ham kom min Clélie til at føle stor Interesse. Jeg kunde ikke andet end beundre den Takt og Finfølelse, hun stedse viste overfor ham. Han syntes endog med Tiden at miste noget af sin Forlegenhed og Tristhed, skjøndt han altid var tilbøjelig til ærbødig Taushed i hendes Nærværelse.

»Han siger ikke meget, gjør Fa'er ikke,« sagde Mademoiselle Esmeralda med Taarer i de smukke Øjne. »Han ligner mig, men De veed ikke, hvilken Behagelighed det er for ham, naar han sidder og kjører rundt og rundt i sin Chokolade uden at drikke den. Han drikker den ikke, fordi han ikke er vant til det, men han kan godt lide at faa med os andre, fordi han siger, at han saa føler sig selskabelig tilpas. Han lægger sig ogsaa efter at lære at drikke den — han øver sig med lidt ad Gangen hver Dag. I Begyndelsen var han uhyre bange for, at De skulde blive fornærmet over, at han ikke gjorde andet end røre om i den; men jeg sagde ham, at jeg vidste, det behøvede han ikke, for De var ikke af den Slags.«

»Jeg finder ham usigelig beklagelig,« sagde Clélie til mig, »— skjøndt han hvert Øjeblik bringer En til at smile. Er det ikke beklageligt, at selve hans Lidelse skal være komisk. *Mon Dieu!* han bærer ikke engang sine Klæder — de hænge paa ham — han slæber dem simpelthen omkring med sig.«

Det var omtrent ved denne Tid, at Mademoiselle Esmeraldy blev gjort dobbelt ulykkelig. Madame havde siden deres Ankomst til Paris ihærdigt bestræbt sig for at faa Adgang til Selskabslivet. Hun havde kæmpet voldsomt og utrætteligt; thi hun var paa en Gang udholdende og ærgjerrig. Hun havde brugt ethvert Middel, der stod i hendes Magt, og mest af alt havde hun brugt sine Penge. Naturligvis havde hun i Periferien af de gode Kredse truffet Folk, der nok vilde tage imod hende med hendes Penge. Som Følge deraf havde hun erhvervet sig Bekjendtskaber, som de nu vare, og hun var dristig nok til at benytte dem som Trappetrin. I hvert Fald begyndte hun at faa Indbydelser og at opdage Lejligheder til at gjøre Visitter og tage sin Datter med. Selvfølgelig blev Mademoiselle Esmeralda stillet til Skue. Hun blev paaklædt af erfarne *artistes*, tvungen til at opgive den tilbagetrukne Levevis og nødt til at kjøre, aflægge Besøg og promenere.

Hendes Stilling var beklagelsesværdig. Medens alt dette var en Kval for hendes Uerfarenhed og Undseelse, gjorde Frygten for Moderen hende fuldstændig eftergivende. Hver Dag medførte en eller anden ny Gjenvordighed. Hun blev beundret af mange Grunde, — af Nogle for sin Rigdoms Skyld, om hvilken Alle havde hørt Rygter; af Andre for sin Friskhed

og Skjønhed. Tausheden og Følsomheden, der hidrørte fra Undseelse, og hendes Ukjendskab til alle selskabelige Regler kaldtes Naivitet og Beskedenhed, og Folk, der afskyede hendes Moder, fortrylledes ikke sjældent af hende, og følgelig betragtede ogsaa Madame hende som et Redskab af nogen Betydning.

I sin faste Beslutning at ville overvinde alle Hindringer nedlod Madame sig endog til at søge Hjælp hos min Kone, hvis Indflydelse paa Mademoiselle hun var kløgtig nok til ikke at undervurdere.

»Jeg vil ha'e, De skal snakke med Mademoiselle,« sagde hun. »Hun har store Tanker om Dem, og jeg vil ha'e, De skal gi'e hende nogen gode Raad. De veed, hvad Selskabet er, og De veed, at hun burde være stolt af sine Fortrin og ikke gjøre sig til Nar. Mangen et Pigebarn vilde være glad nok ved det, hun har forud. Hun har Penge, og hun har Udsigter, og jeg nægter hende aldrig den Del. Hun kan spendere alt, hvad hun vil, paa Klæder og Stads, og jeg skal føre hende hen allevegne, hvis at hun bare vil te sig. Men de gjør mig lede ved det — hun og hendes Fader. Det er hendes Fader, der har spoleret hende, og saa, at hun har levet, som hun har. Hendes Fader har aldrig kunnet noget, og han har forkjælet hende og faaet hende til at tænke som ham. Det er latterligt, saa lidt Ærgjerrighed, som

de har, og hun kunde endda blive gift saa let som noget Pigebarn. Der er i dette Øjeblik en Marquis, som er helt forelsket i hende, men hun er saa bange for ham som for Døden. og græder, bare jeg nævner ham, skjøndt han saamænd er en pæn Mand nok, om han ogsaa er lidt tilaars. Og nu vil jeg ha'e, at De skal snakke Fornuft med hende.«

Dette fortalte Clélie mig bagefter.

»Og idet hun gik,« sluttede hun, »vendte hun sig om imod mig og gav sit Ansigt et ubeskriveligt Udtryk af Haardhed og Trods. »Jeg vil, at hun skal forstaa,« sagde hun, »at hun for stedse har vendt Ryggen til alt det, der er skeet forhen; Atlanterhavet og mange Mile Land ligger mellem hende og Nord Carolina, saa hun kan li'esaa godt slaa det ud af Hovedet.«

Et Par Dage derefter kom Mademoiselle i stor Bedrøvelse op til os. Hun havde forladt Madame i det skrækkeligste Sindsoprør. De havde faaet Indbydelse til et Bal, hvor de skulde møde Marquisen. Madame havde været himmelglad, men da hun opdagede, hvor elendig og angst Mademoiselle var tilmode, var hendes Forbittrelse vaagnet. En pinlig Scene var paafølgt, og som sædvanligt havde Mademoiselle maattet bukke under.

Hun knælede ned foran Kaminen og græd fortvivlet.

»Jeg vil hellere dø end tage derhen,« sagde hun. »Jeg holder det ikke ud. Jeg kan ikke vænne mig til det. Lyset og Støjen og Snakken saarer mig, og jeg veed ikke, hvad jeg gjør. Og Folk glør paa mig, og jeg begaar Fejl, og jeg er ikke skikket til det — og — og — jeg vilde hellere dø halvtredsindstyve tusinde Gange end lade det Menneske komme i Nærheden af mig. Jeg hader ham og er bange for ham, og gid jeg var død.«

I dette kritiske Øjeblik hørtes den beskedne Banken paa Døren, og Faderen traadte ind med en forvirret og forknyt Mine. Han gjemte ikke sin Hat, men beholdt den i Hænderne og drejede den rundt og rundt i nervøs Ophidselse, idet han satte sig ved Siden af Datteren.

»Esmeraldy,« sagde han, »du skal ikke ta'e dig det saa nær, min Snut. Mo'er hun er jo lidt gnaven, og hun er ikke rigtig ved sig selv, men du skal ikke bryde dig om det. Mo'er hun mener det godt, men — men hun har en noget apartig Maade at vise det paa. Hun er galsindet, og det maa vi jo ta'e lidt Hensyn til, og ikke ta'e os det saa nær. Mis' Dimar her veed nok, hvordan galsindte Folk somme-tider er, det er jeg vis paa, — og Mo'er, hun er voldsom galsindet.«

Men det stakkels Barn græd kun endnu mere utrøsteligt. Det var ikke alene Moderens

Grusomhed, der nedtrykte hende, det var ogsaa det Saar, hun bar i Hjertet.

Clélie fik Taarer i Øjnene ved at betragte hende.

Ogsaa Faderen var mere forsagt, end han gjerne vilde vise. Hans vejrslagne Ansigt fik et Udtryk af dybt Tungsind, der tilsidst røbede sig i aabenbart usammenhængende Tale.

»Gid — gid,« stammede han. »Jösses! Jeg vilde gi'e en hel Slump til at se Wash nu. Jeg vilde gi'e en hel Slump til at se ham, Esmeraldy«

Det var, som om disse Ord vare det sidste Halmstraa. Pigebarnet vendte sig om imod ham og kastede sig til hans Bryst med et lidenskabeligt Skrig.

»Aa, Fa'er!« hulkede hun, »vi seer ham aldrig mere — aldrig — aldrig! og heller ikke Bjergene eller de Mennesker, der brød sig om os. Vi har mistet det Altsammen og kan ikke faa det tilbage, — og vi har ikke en Sjæl, der staar os nær, — og vi er rent alene, — du og jeg, Fa'er, og Wash — Wash, han tror, vi ikke bryder os om det.«

Jeg maa tilstaa, at jeg følte mig greben af en øjeblikkelig Skræk, saa vild og overvældende var hendes Sorg. Den ene Haand var slynget om Faderens Hals, den anden trykkede hun mod sin Side, som om hendes Hjerte var ved at briste.

Clélie bøjede sig og løftede hende op, trøstende hende kjærligt.

»Mademoiselle,« sagde hun, »fortvivl kun ikke. *Le Bon Dieu* vil sikkert have Medlidenhed med Dem.«

Faderen trak sit store Lærreds Lommetørklæde frem. glattede det langsomt ud og tørrede sine Øjne.

»Ja, Esmeraldy,« sagde han, »lad os ikke gi'e tabt, — giv du i det mindste ikke tabt. Det gjør ikke saameget med mig, Esmeraldy, for, seer du, jeg maa holde fast ved Mo'er, hvem jeg har svoret aldrig at slaa fejl; men du er ung og kjøn, Esmeraldy, og du maa for Guds Skyld ikke gi'e tabt endnu.«

Men hun holdt ikke op at græde, før hun var fuldstændig udmattet, og ved det Lag kom der Bud fra Madame, at hun skulde komme ned. Monsieur blev noget forskrækket og rejste sig pludseligt, men Mademoiselle var altfor fuld af Fortvivlelse til at røbe Frygt.

»Det er ikke andet end Sypigen,« sagde hun. »Bliv du, hvor du er, Fa'er, saa kan hun ikke gjætte, vi har været sammen, og det vil være bedst for os begge To.«

Derefter fulgte hun Budet ned alene.

Store vare de Forberedelser, Madame traf i Anledning af Festligheden. Min Kone, for hvem hun udbredte de Dragter og Juveler,

hun havde kjøbt. lod sig henrive af en Beundring, der var ægte kvindelig.

Hun havde været saa fornuftig at stole paa Modehandlernes Smag og ikke i nogen Henseende lagt Baand paa dem. Følgelig var der ikke andet tilbage at ønske ved Mademoiselle Esmeraldas Udseende paa den vigtige Aften, end at hun skulde være lykkelig. Med sin Moders Tilladelse kom hun op hos os for at vise sig frem, og Monsieur fulgte hende med et blandet Udtryk af Ærbødighed og Beundring. Hendes Dragt var rig og udsøgt og hendes Skjønhed hævet over enhver Kritik, men som hun stod der midt i vor lille *salon* for at sees paa, frembød hun et Skue, der nok kunde røre Ens Hjerte. Det smukke, ungdommelige Ansigt, der nu havde mistet de svage Mærker af Solen, havde ogsaa mistet noget af dets blomstrende Friskhed, og hendes smækkre Skikkelse var ikke længere saa fyldig og rank, som den havde været, og bevægede sig med mindre Liv og Ungdommelighed.

Det syntes, at Monsieur ogsaa lagde Mærke til dette, thi han stod afsides og betragtede hende med øjensynlig Nedslagenhed, og lejlighedsvis brugte han sit Lommetørklæde med en Heftighed, der aabenbart skulde skjule en hemmelig Rørelse.

»Du er ikke saa kvik, som du har været, Esmeraldy,« bemærkede han med rystende

Stemme, »ikke nær saa kvik, og baade af den Grund og med din Stads vilde Wash — jeg mener dem derhjemme,« rettede han hurtigt, »knap kjende dig igjen.«

Han fulgte hende bedrøvet ned, da hun havde sagt Farvel, og da Clélie og jeg vare ene, udtømte vi os, som vi havde for Vane, i forskjellige Gisninger angaaende dem.

»Denne Monsieur Wash,« bemærkede Clélie, »er aabenbart Elskeren. Stakkels Barn! hvor lidenskabeligt hun sørger over ham, — og der ligger Tusinder af Mile inellem dem — Tusinder af Mile!«

Det var ikke længe derefter, at jeg paa Vejen ned for at gjøre et ubetydeligt Indkjøb mødte noget i Retning af et Eventyr. Det traf sig saaledes, at idet jeg steg ned ad Trappen fra første Sal, blev Døren til Stuelejligheden slaaet op, og ud af den kom Mademoiselle og hendes Moder paa Vej til deres ventende Vogn. Min Opmærksomhed var saa optagen af Synet af Mademoiselle i hendes hvide Dragt med de funklende Juveler, at jeg ufrivilligt løb mod en Skikkelse, der stod i Skyggen og ligeledes betragtede dem. Idet jeg strax vendte mig for at gjøre en Undskyldning, befandt jeg mig Ansigt til Ansigt med en ung Mand, — høj, kraftig, men med et tungsindigt og udtæret Aasyn og klædt i en besynderlig, tarvelig Dragt af udenlandsk Udseende.

»Tusinde Gange om Forladelse, Monsieur!«
udbrød jeg. »Uheldigvis saae jeg Dem ikke.«

Men han lod ikke til at høre mig. Han forholdt sig taus og vedblev at stirre paa Damerne, indtil de vare forsvundne, og da jeg saa igjen tiltalte ham, vaagnede han ligesom med et Sæt.

»Det gjør Ingenting,« svarede han med tung, forvirret Røst og paa Engelsk, og idet han vendte sig bort, gav han sig langsomt paa Vej op ad Trapperne.

Men selv Yttringen af denne korte Sætning havde for mit øvede Øre røbet en ejendommelig Accent — en Accent, der mærkeligt nok havde Lighed med vore Venners neden under, og som bragte mig til at standse et Øjeblik ved Conciergens Lukaf og gjøre hende et Spørgsmaal eller saa.

»Have vi faaet en ny Lejer paa fjerde Sal?« spurgte jeg. »En Person, der taler Engelsk?«

Hun svarede mig med et tvivlraadigt Udtryk.

»De maa mene den fremmede unge Mand paa Kvisten,« sagde hun. »Han er ny og taler Engelsk; ja, han taler ikke nogetsomhelst andet og forstaaer ikke saa meget som et Ord. *Mon Dieu!* hvor man dog har sit Døje med saadanne Mennesker, — naar de Stakler forsøger at forstaa En og dog ikke kan, — og denne

her er værre end de andre og seer mere ulykkelig ud — som om han ikke havde en Ven i hele Verden.«

»Hvad hedder han?« spurgte jeg.

»Hvordan kan man huske deres Navne? — det er værre end umuligt. Hans der er skrækkeligt, men Himlen ske Tak, at han ingen Breve faar. Skulde der komme et med et umuligt Navn paa, vilde jeg løbe Risikoen og bringe det op til ham.«

Naturligvis blev Clélie, hvem jeg fortalte Hændelsen, meget interesseret; men der gik nogen Tid, inden nogen af os saae Helten i den igjen, skjøndt vi begge indrømmede at have staaet paa Udkig efter ham. Conciergen kunde ikke sige os andet, end at han førte en afsondret Tilværelse — at han sjældent forlod sit Værelse om Dagen og syntes at være meget fattig.

»Han arbejder ikke og spiser saa godt som Ingenting,« sagde hun. »Sent paa Aftenen kommer han af og til gaaende op med et Brød, og engang trakterede han sig med en Kop Bouillon fra Restauranten henne paa Hjørnet — men, det stakkels unge Menneske, det var kun een Gang. Han er i hvert Fald meget rolig og velopdragen.

Det var derfor ikke at undres over, at vi ikke saae noget til ham. Clélie omtalte ham til sin unge Veninde, men dennes Interesse for

ham var kun svag og forbigaaende. Hun havde ikke Kraft nok til at kunne vækkes til nogen stærk Følelse.

»Han er vist nok en Amerikaner,« sagde hun. »Der er ingen Mangel paa Amerikanere i Paris, men ingen af dem synes at være mig en Smule nærmere, end om de var Franske. De er allesammen rige og fine paa det, og de synes allesammen bedre om Livet her end hjemme. Det er den første fattige, jeg har hørt Tale om.«

Hver Dag bragte hende ny Ulykke. Madame var ubønhørlig. Hun anvendte en Formue paa Toiletter til hende og vilde absolut slæbe hende med sig fra Sted til Sted og trætte hende med Adspredelser, som hendes unge Hjerte gyste tilbage for. Hver Eftermiddag kunde deres Equipage sees paa Champs Elysées, og den holdt hver Aften ved Døren for at bringe dem hen til et eller andet festligt Sted.

Mademoiselles *bête noir*, Marquisen, der var en svækket *roué* paa Jagt efter en Formue, hængte sig paa dem ved alle Lejligheder.

»Bah!« sagde Clélie med Foragt, »hun forbauser En ved sin Indskrænkethed — det Fruentimmer. Man skulde sandelig dog tro, at hendes vulgære Skarpsindighed maatte lære hende, at han kun har til Hensigt at bruge hende som Redskab, og at han, naar han har

faaet fat i Mademoiselles Formue, vil behandle dem brutalt og haanligt.«

Imidlertid lod hun ikke til at indse det — muligvis indbildte hun sig, at havde hun først sikkret sig ham som Svigersøn, skulde hun være dristig og snu nok til at narre og bevogte ham. Følgelig blev han opmuntret og smigret men Mademoiselle blev mager og bleg og hul-øjet, og hun gik hele Tiden om med et Udtryk af hemmelig Rædsel.

Kun ved sine Besøg oppe paa vor fjerde Sal vovede hun at give sin Sorg Luft, og ved saadanne Lejligheder bleve baade jeg og min Clélie meget bevægede. Engang fyldte hun os ligefrem begge med Skræk.

»Veed De, hvad jeg gjør?« sagde hun, idet hun pludseligt standsede midt i sin Graad. »Jeg vil holde det ud, saa længe jeg kan, og saa vil jeg gjøre en Ende paa det. Der er — der er altid Seinen tilbage, og jeg har mangen Nat ligget vaagen og tænkt paa den. Fa'er og jeg saae en Dag, at en Mand blev trukken op af den, og Folk sa'e, det var en Tyroler, der havde druknet sig, fordi han var saa fattig og ensom — og — og saa langt hjemmefra.«

Selvsamme Morgen, som hun udtalte sig paa den Vis, saae jeg igjen vor Ven fra Kvisten. Da jeg gik ned, stødte jeg paa ham, siddende ligesom udmattet paa et af Trappetrinene, og da han vendte Ansigtet mod mig,

forskrækkedes jeg over dets Bleghed og Udtærethed. Hans høje Skikkelse var afmagret, Øjnene hule, de Ejendommeligheder, jeg før havde bemærket, vare dobbelt fremtrædende — han saae ligefrem forsultet ud.

»De seer ikke vel ud, Monsieur,« sagde jeg paa Engelsk. »De har været syg. Tillad mig at hjælpe Dem op paa Deres Værelse.«

»Nej, Tak,« svarede han. »Det er kun Mathed. Jeg — jeg har li'som ingen Kræfter. De skal ingen Ulejlighed gjøre Dem; det gaar snart over.«

Der var noget i hans Ansigt, — dette saae ungt og tiltalende ud, — som tvang mig til i Taushed at forlade ham uden andet end et Buk. Jeg følte uvilkaarligt, at jeg ved at blive længere, kun vilde forøge hans pinlige Tilstand.

Da jeg gik gjennem Conciergens Værelse, vinkede den fortræffelige Kone mig imidlertid nærmere-

»Har De seet det unge Menneske?« spurgte hun noget ængstelig. »I Formiddag har han vist sig for første Gang i tre Dage. Der er noget galt. Jeg har den Tanke, at han lider Mangel — at han sulter ihjel!«

Hendes rødmussede Ansigt blev ligefrem blegt, da hun yttrede de sidste Ord, idet hun traadte et Skridt tilbage og lagde Pegefingren paa min Arm.

»I de sidste Uger har han endogsaa havt mindre Brød med sig op end sædvanligt,« tilføjede hun, »og der har aldeles ikke været Tale om Bouillon. Et ungt Menneske kan ikke leve af det bare Brød, tilmed naar der er for lidt af det. Han omkommer sikkert, og uden at tale om det umenneskelige derved, vil det ogsaa være uhyggeligt for de andre *locataires*.«

Uden at spille nogen Tid gik jeg igjen op til Clélie, tillige med et svagt Haab om endnu at træffe det unge Menneske i den tidligere Stilling paa Trappen. Men deri blev jeg dog skuffet; han var borte, og jeg kunde blot fortælle min Kone, hvad jeg havde hørt, og stole paa hendes Diskretion. Som jeg havde ventet, blev hun dybt bevæget.

»Det er skrækkeligt,« sagde hun. »Og det er ogsaa en delikat og vanskelig Sag at gribe ind i. Med hvad kan man gjøre? Der er kun een Ting — jeg, der er en Kvinde og selv har været i Trang, kan vove det.«

Hun gik saa en Trappe højere op. Jeg hørte hendes sagte Banken paa Døren til et af Værelserne, men hørte intet Svar. Omsider blev dog Døren sagte aabnet og med en Varsomhed, der ledte mig paa den Tanke, at det var Clélie selv, der havde lukket den op, og jeg var vis paa, at hun strax efter havde givet et forskrækket Udraab. Jeg traadte ud paa

Trappegangen og raabte med dæmpet Stemme op til hende:

»Clélie,« sagde jeg, »talte du?«

»Ja,« svarede hun inde fra Værelset. »Kom strax og bring nogen Cognac med dig.«

I den kortest mulige Tid havde jeg sluttet mig til hende oppe paa Værelset — det var tomt, koldt, umøbleret, ikke andet end et ligefremt Tagkammer med en ussel Seng i. Paa Gulvet henne ved Vinduet knælede Clélie, der med Knæet understøttede en Skikkelse, — det unge Menneske, hun var kommet for at se til.

»Hurtig med Cognac'en,« udbrød hun. »Det kan være, han kun er besvimet, men han seer ud som død. « Hun havde fundet Døren paa Klem, og da hun intet Svar fik paa sin Banken, havde hun lukket den mere op og faaet Øje paa den faldne Skikkelse, som hun derefter var ilet til Hjælp.

For at fatte mig i Korthed: vi bleve begge hos den unge Mand hele Natten. Som Conciergen havde sagt, var han Døden nær af Mangel paa Føde, og den tilkaldte Læge for-sikkrede os, at kun den mest vedholdende Om-sorg kunde redde hans Liv.

Første Gang, han aabnede sine Øjne, sagde Clélie forklarende: »De er syg og ene, Monsieur, og vi ville gjerne staa Dem bi.« Han var altfor svag til at forlange nærmere For-klaring af hende.

Hans ydre Menneske var ligefrem beundringsværdigt. Da han var rask, maatte hans Muskelkraft have være umaadelig. Han var skabt som en ung Kæmpe, og dog var der i hans Ansigt et Udtryk af Uskyld og Uerfarenhed, der selv i Betragtning af hans Ungdom var forbausende.

»Det er det samme Udtryk,« sagde Clélie efter opmærksomt at have betragtet ham, — »det samme Udtryk som hos Monsieur og hans Datter nedenunder; et Udtryk som hos et Menneske, der har levet et tarveligt Liv, og som er absolut ukjendt med Verden.«

Det er muligt, at dette kan have forberedt Læseren paa den *dénouement*, der fulgte efter; men hvor besynderligt det end kan synes: hverken Clélie eller jeg vare forberedte paa den — muligvis, fordi vi havde seet Verden og lært at betragte den i et praktisk Lys, vare vi ikke beredte paa at opleve en Roman næsten uden Lige.

Næste Morgen var jeg nødt til at gaa ind og give mine Timer som sædvanligt og lod Clélie tilbage hos vor Patient. Da min Kone ved min Hjemkomst hørte mig paa Trappen, kom hun mig imøde paa Gangen. Hun var dybt rørt og i stærk Sindsbevægelse; hendes Kinder vare blege, og Øjnene skinnede.

»Gaa ikke derind endnu,« sagde hun, »jeg

har noget at fortælle dig. Det er næsten utroligt; men det — det er — Elskeren!»

Et Øjeblik stod vi tause og betragtede hinanden. Det syntes mig i Sandhed utroligt.

»Han kunde ikke opgive hende,« fortsatte Clélie. »før han var vis paa, at hun forsmaaede ham. Moderen havde anvendt al sin Snildhed for at bibringe ham den Tro, at dette var Tilfældet, men han kunde ikke hvile, før han havde seet sin Forlovede Ansigt til Ansigt. Saa fulgte han efter hende, — fattig, uerfaren og ulykkelig, og da han omsider fik hende at se paa Afstand, bragte den Luxus, der omgav hende, hans Mod til at falde, og han hengav sig til Fortvivlelsen.

Jeg fulgte hende ind i Værelset og hørte Resten af hans egne Læber. Han samlede alle sine smaa Sparepenge og gjorde Rejsen paa den billigst mulige Maade, — Dæksplads paa Skibet og tredie Klasse Jernbane, — for at han kunde faa en Smule tilovers at leve af.

»Jeg har en lille Jordejendom,« sagde han, »og et Hus, men det vilde jeg ikke sælge. Hvis hun vilde følge med, var det alt, hvad jeg kunde føre hende ind til, og jeg har arbejdet haardt for at kunne købe det. Jeg har arbejdet haardt, tidligt og sildigt, med den stadige Tanke, at vi engang skulde begynde Livet sammen dér — Esmeraldy og mig.«

»Da hverken Hav eller Land eller Grusom-

hed har kunnet adskille dem,« sagde Clélie til mig i Dagens Løb, »vil jeg ikke være den, der hjælper til at holde dem fra hinanden.«

Og da saa Mademoiselle kom om Eftermiddagen for at faa sin Time, var det Clélies Hverv at forberede hende paa Efterretningen, — at sige hende, at hverken Hav eller Land laa imellem hende og hendes Elsker, og at han endnu var trofast.

Hun modtog Efterretningen, som om hun kunde have faaet et Slag, — hun tumlede bagover, blegnede og snappede efter Vejret; men næsten lige efter udstødte hun et bedrøvet Skrig af Vantro og Angst.

»Nej, nej,« sagde hun, »det — det er ikke sandt. Jeg vil ikke tro det — jeg maa ikke. Den halve Verden er os imellem. Aa, prøv ikke paa at faa mig til at tro det, — da det ikke kan være sandt!«

»Følg med mig,« svarede Clélie.

Aldrig — aldrig, hverken før eller senere i mit Liv er det faldet i min Lod at se et saa rørende Syn som Mødet mellem disse to unge Hjerter. Da Døren til det tomme, kolde Værelse gik op, og Mademoiselle Esmeralda traadte ind, udstrakte hendes Elsker sin svage Arm med en Hulken, — en Hulken af Henrykkelse, som alligevel var frygtelig at høre.

»Jeg troede, du havde svigtet mig, Esme-

raldy,« udbrod han, »jeg troede, du havde svigtet mig.«

Clélie og jeg vendte os bort og lod dem ene, da den unge Pige faldt paa Knæ ved hans Side.

Virkingen, der fremkaldtes hos Faderen — han havde som sædvanlig fulgt Mademoiselle, og vi fandt ham taalmodigt siddende paa det nederste Trappetrin, oppebiende vort Komme — var næsten ubeskrivelig.

Han sank bagover i Sædet med et Gisp og krammede sin Hat med begge Hænder. Ogsaa han var vantro.

»Wash!« udbrod han mat. »Jøsses nej! Jøsses nej! Ikke Wash! Wash han er i Nord Callina. Jøsses nej!«

»Han er ovenpaa,« svarede Clélie. »og Mademoiselle er hos ham.«

* *

Imedens Monsieur Wash gjenvandt sit Helbred, herskede der hos os alle — skjøndt der ikke blev talt meget om Sagen — saavidt jeg veed kun een Mening om den Kurs, der i Fremtiden vilde blive at følge.

I Mademoiselles Væsen blev et vist Udtryk af nyt Mod og ny Bestemthed synligt, skjøndt hun endnu var ængstelig og bleg. Det var, som om hun havde gjennemgaaet en Krise

og vundet ny Styrke. Monsieur, hendes Fader, var afvexlende nervøs og forknyt eller i feberagtig godt Lune. Af og til kunde han sidde i nogen Tid uden at tale, blot stirrende ind i Ilden med en Haand paa hvert Knæ; og det var en Aften efter en mere end almindelig lang Tausched af denne Slags, at han endelig paatog sig den Byrde, der paahvilede os alle i Fællesskab.

»Esmeraldy,« bemærkede han med rystende Stemme og i aabenbar Befippelse, — Esmeraldy, jeg har tænkt paa — at det er Tid — vi forberedte Mo'er paa det.«

Pigebarnet skiftede Farve, men hun løftede roligt Hovedet.

»Ja, Fa'er,« svarede hun, »det er paatide.«

»Ja,« gjentog han som et Ekko og gned langsomt Hænderne, »det er paatide; og, Esmeraldy, det er noget, som — som nok kan ta'e Pippet fra En.«

»Ja, Fa'er,« svarede hun igjen.

»Ja,« lød det som før, skjøndt Stemmen knækkede lidt; »og du veed jo nok, hvordan Enden bli'er paa det, Esmeraldy, — at du kommer til at vælge mellem Mo'er og Wash.«

Hun sad hos sin Elsker, og istedenfor Svar lagde hun sit Ansigt ned i hans Haand og hulkede.

»Og — og du har jo valgt Wash, Esmeraldy?«

»Ja, Fa'er.«

Han tøvede et Øjeblik, tog derpaa Hatten frem af dens Skjulested og stod op.

»Det er naturligt,« sagde han, »og rigtigt, og jeg vilde ikke ha'e det anderledes. Du skal ikke bryde dig om, Esmeraldy, at det er noget haardt af mig, der ikke kan svigte Mo'er, hvem jeg har svoret at gjøre vel imod, til Døden skiller os. Du har altid været en god Pige mod mig, og vi har havt rigtig gode Tanker om hinanden, og jeg tænker, det kan vel altid være saadan, selv om vi er skilte ad, for det er jo naturligt, at du har valgt Wash, og — og jeg vilde ikke have det til at være anderledes, Esmeraldy. Nu gaar jeg og gjør det af med Mo'er.«

Vi vare alle tilstrækkeligt uforberedte paa denne Meddelelse til at blive overraskede ved den. Mademoiselle Esmeralda, der græd bitterlig, sprang halvvejs op.

»I Aften!« sagde hun. »Aa, Fa'er!«

»Ja,« svarede han; «jeg har tænkt over det og seer ingen anden Udvej, og det kan li'e saa godt blive iaften som en anden Gang.«

Efter at have forladt os, var han borte omtrent en Time. Da han vendte tilbage, bar hans Ansigt Spor af det Uvejr, han havde døjet. Hans Hænder skjælvede af Sindsbevægelse; han saae endogsaa udmattet ud, da han sank ned paa Stolen. Vi betragtede ham med sand Medlidenhed.

»Nu er det overstaaet,« sagde han halvt hviskende, »og det var endogsaa værre, end jeg havde troet. Hun var skrækkelig gnaven, det var Mo'er. Jeg tror aldrig jeg har seet hende saa gnaven før. Hun ligefrem raste og tog paa Vej. Det var næsten mere, end jeg kunde døje, Esmeraldy,« og han støttede sit Hoved med Hænderne. »Det var, li'esom Markisen tyngede hende værst,« vedblev han. »Hun var gruelig opsat paa Markisen, og hver Gang hun tænkte paa ham, saa stejlede hun ligefrem — ligefrem stejlede. Jeg har aldrig før sat mig op imod Mo'er og jeg haaber, at jeg heller aldrig i mine Dage skal behøve det. Jeg er ved at være træt.«

Lidt efter lidt erfarede vi meget af, hvad der var hændet, skjøndt han aabenbart tilbageholdt det meste for Mademoiselles Skyld, og det varede noget, inden han forberedte hende paa den Meddelelse, at hendes Moders Dør var lukket for hende.

»Jeg tror, du vil finde det fornøjeligere at blive her,« sagde han, »hvis Mis' Dimar vil ta'e dig i Kost indtil — Tiden for Hjemrejsen.

Hendes Sind var saa opirret, at hun sa'e hun ikke brød sig om at se dig mere, og du veed, hvordan hun er, Esmeraldy, naar hendes Sind er opirret.«

Pigebarnet gik hen og klyngede sig om

hans Hals, knælende ved hans Side og udgydende Taarer.

»Aa, Fa'er!« udbrød hun, »du har taalt en hel Del for min Skyld; du har taalt mere, end Nogen veed af, og altsammen for min Skyld.«

Han saae temmelig alvorlig ud, idet han rystede paa Hovedet ad Ilden.

»Det er sandt, Esmeraldy,« svarede han, »men vi har jo altid li'esom paa en Maade staaet hinanden nær, og da det værste kom, var jeg li'esom forpligtet til at slaa et Slag for dig, hvad jeg ikke kunde have gjort for mig selv. Jøsses, nej! Jeg kunde ikke have gjort det for mig selv.«

Saa blev Mademoiselle hos os, og Clélie hjalp hende med hendes simple Udstyr, og om Aftenen kom den høje unge Elsker ind og saae til, hvilken Situation, jeg maa tilstaa var aldeles ny for Clélie, uden at den dog vakte hendes Mishag.

»Deres Oprigtighed rører mig,« sagde hun. »Han tilbeder hende aabenbart. Naar han tager Afsked, følger hun ham til Døren, og han omfavner hende ømt, uden at man føler sig frastødt derved. Det er Elskov som i det tabte Arkadien — oprigtig og uskyldig.«

Endelig fulgtes vi en Morgen med dem til det amerikanske Kapel i Rue de Berri, og de bleve forenede i Overværelse af os og Monsieur, der var ubeskrivelig bevæget.

Efter den højtidelige Handlings Fuldbyr-
delse forærede han Monsieur Wash en lille
Pakke.

»Det er nogen Papirer, jeg har ladet sætte
op for Esmeraldy,« sagde han. »Dermed kan
du gjøre en god Begyndelse i Verden, og naar
Mo'er og mig er borte, er der ingen uden som
du og hende til at faa Resten. Vorherre —
Vorherre velsigne jer!«

Vi fulgte med dem til Havre og for-
lod dem ikke, før det sidste Øjeblik. Monsieur
var i en besynderlig Sindsbevægelse og blev
ved at fastholde sin Datters og Svigersøns
Hænder under hurtig og nervøs Tale, idet han
udgød en Strøm af Hilsener og Bud til fjerne
Venner.

»Siig, at jeg uhyre gjerne vilde være kom-
men, hvis — hvis ikke det var falden noget
ubelejligt. Engang maaske« —

Men her blev han nødt til at rømme sig,
da hans Stemme var bleven overmaade hæs,
og efter at have gjort dette vedblev han med
sagte Røst: —

»Seer du, Esmeraldy, jeg kunde ikke for
Mo'ers Skyld, som jeg har svoret ikke at slaa
fejl. Wash han vilde aldrig slaa dig fejl, hvor
galsindet du saa var, og jeg kan ikke slaa
Mo'er fejl.«

Det unge Pars Skikkelser staaende ved
Rælingen og Monsieur Wash trykkende sin

Hustru til sit Bryst med den ene stærke Arm var det sidste, vi saae, da Skibet langsomt fjernede sig.

»Det er et Liv i Ubemærkethed, de vende tilbage til,« sagde jeg halvt uden at vide af det.

»Det er Kjærlighed,« sagde Clélie,

Faderen, der havde staaet afsides, kom tilbage til os, idet han igjen stak sit Lommetørklæde paa Plads.

»De ere unge og kjønne, seer De,« sagde Monsieur, »og de har Livet for sig, og det er naturligt, at hun valgte Wash, der ogsaa var ung og holdt af hende. Jøsses, det er saa naturligt, og jeg vilde ikke ha'e, at det skulde være anderledes.«

I VOXKABINETTET

Smethurstes, Madam — ja, Madam, af den Grund, at jeg hedder Smethurst, og at Voxfigurerne er mine. Nu har jeg været femten Aar i Forretningen, og dersom jeg lever femten Aar til, saa har jeg været i den i tredive; for Voxkabinet det er en Slags Forretning, man paa en Maade bliver vant til og kommer paa en venskabelig Fod med. Vorherre være med Dem! det er umuligt at sige, hvormeget saadan nogen Voxfigurer kan holde En ved Selskab. Jeg har ligefrem valgt mig en og anden af Samlingen til Ven og Kammerat. Se, der er nu Lady Jane Grey, som staar og læser i det græske Testamente; naar hendes Værk er i Orden, og hun er sat i Gang, saa hun fromt løfter sine Øjne fra Bogen, kunde jeg godt indbilde mig, at hun kjendte alle mine havde Gjenvordighedør og glædede sig ved, at de var forbi. Og der sidder Kongefamilien paa

Forhøjningen ligesaa fri og hjemlige og smilende, som om de ikke var mere end Kjød og Blod ligesom De og jeg, og ingen af dem havde en Krone paa. De har ligefrem været mig til Hygge, og jeg har mangen god Gang drukket min The der paa Fodtrinet med Koppen paa Knæet, fordi jeg syntes, det var gemytligere end i min egen lille Knaldhytte bagved. Dersom jeg var en snaksom Person, kunde jeg jo nok have noget imod denne Stilhed og denne almindelige Stivhed i Blikket, der maaske er noget, man som Regel kan udsætte paa Voxfigurer i Almindelighed, uden at jeg dog kan sige, at det nogensinde har generet mig, saadan som en meget venlig Herre sagde, at det generede ham.

»Smethurst,« siger han, »De maa have en forbandet god Samvittighed (skjøndt dette lyder temmelig frit, var det dog just ikke Ordet »forbandet«, han brugte) — De maa have en forbandet god Samvittighed, eller jeg vil være forbandet, om De kunde døje at have saamange forbandede Par stirrende Øjne til at bore sig ind i Dem Aar ind og Aar ud. Og angaaende dem med Værk i,« siger han, »saa er de værre end de andre, for selv om de vender sig bort et Øjeblik, vender de dog altid tilbage igjen, som om de ikke vilde stole paa En længere, end de kunde se En.«

Men hvordan det nu kan være, saa har

jeg aldrig tænkt over det paa den Vis, og angaaende den Ting ikke at holde af Stilheden, hvorfor skulde jeg saa ikke holde af den? I Almindelighed taget saa har jeg ikke mere at skulle have sagt, end de har, og saa passer det mig jo godt nok. Jeg vil nu alligevel tilstaa, at jeg aldrig bar følt mig særlig hyggeligt tilpas inde i Torturkamret, og jeg vilde aldrig have havt noget, men selv i en saa lille Samling som min, gjør Publikum Fordring paa det og vil ikke høre Tale om at lade sig tilfredsstille uden det; »for,« siger man, »hvad Nytte er et Voxkabinet til uden Tropmann og de Fyre, og Fangerne i Blokken og Kniven, som det unge Fruentimmer blev skaaret i Stykker med?« Derfor blev jeg nødt til at lade det lille Bagværelse betrække med sort, ligesom Madame Tissauds i mindre Udgate, og lade det pynte op med Mord og en Model af Guillotinen og et Par Hoveder af Folk, der kom for tidlig af Dage i den franske Revolution. Men det er nu alligevel ikke efter min Smag, og der er altid noget tungt i Luften, der gjør mig ilde tilpas, og jeg er glad ved at dreje Nøglen af for dem om Aftenen og lade dem faa Ro for al den Gloen og Snakken og Roden op i deres Synder og Skammen og Angesten ved deres skrækkelige Død. Du gode Gud! jeg bliver helt syg ved Tanken om, at de har været rigtige levende Skabninger med

Mødre og Koner og Venner, som der maaske lever nogen af endnu den Dag, helt sønderknuste og henvisnede af den Rædsel, de har gennemgaaet.

Men det var ikke den Historie, jeg halvejs har lovet at fortælle Dem. Dersom De virkelig bryder Dem om at høre den, Madam, har jeg ikke noget imod at fortælle den, skjøndt jeg ikke veed, om den vil interessere — jeg har tidt grundet paa, om den vilde være lige saa interessant for Udenforstaaende som den var for mig, saasom det er en Historie om en Ven af mig, der var noget ligesom jeg og ligeledes havde et Voxkabinet. Har De noget imod at sætte Dem der ved Siden af Japaneseren, Madam? Hans Madams Uhrværk er i Stykker, og saasom hun nu er henne at blive rensset, er den Stol i det meget heldige Tilfælde at være ledig.

Hans Navn det var Joe — denne hersens Bekjendt af mig, og han var som sagt noget nær af min Højde og Beskaffenhed. Han var en adstadig Fyr og holdt af Ensomhed, og London var hans Fødested — i hvert Fald tror jeg ikke, det kunde være nærmere ved at være det, saasom at han blev lagt ved Døren til en Londonsk Hittebørns-Stiftelse, da han ikke var mere end som nogle Dage gammel, og London gav ham Føde og Klæder, til han var stor nok til at skotte sig selv. Det var just ikke mage-

lige Dage, han havde, kan De være vis paa. Han var hverken kjøn eller fiffig, og han kunde hverken svare igjen eller sige Grovheder — han kunde bare tage imod dem, og det fik han tidt nok Lov til.

Der var Masser af Folk, der gav ham det Skudsmaal, at han var en rigtig Kraftidiot, og de kan jo gjerne have havt Ret. De sagde, at ingen, der var ved sine fulde Fem, kunde være saa skikkelig og have saa nemt ved at tilgive en Fornærmelse, og navnlig ikke være saa sen til at fatte, at der var tilføjet ham en saadan. Jeg tror, de var af den Mening, at hans Langsomhed ved at fatte, naar der var Ondskab paafærde, var det bedste Bevis for, at han var en Tosse — og han var jo ikke raptunget nok til at disputere med dem om Sagen. Han har aldrig været dreven i at disputere — det har Joe ikke.

Naa, han voxede jo op og tog fat, saa paa een Ting, saa paa en anden, indtil han en Dag blev samlet op af en omrejsende Voxkabinet-Ejer, der havde akkurat saadan en Samling, som den jeg her har — han havde akkurat lige saadan en Jane Grey og ogsaa en lignende Kongefamilie.

»Ja,« siger Ejeren, da Joe første Gang kommer til ham for at spørge om Arbejde, »hvad kan du bestille?«

»Sagtens ikke meget,« siger Joe; »i hvert

Fald har jeg ikke før havt med de Sager at gjøre, men vil De sætte mig et Arbejde for, Mister, saa kan jeg udrette, hvad der bliver mig sagt.»

Manden laaner ham et Blik fra Isse til Fod.

»Vel,« siger han, »du er i alle Fald ikke en af disse forbistrede kloge Fyre, der forstaar sig paa alt muligt og dog ikke kan støve en Figur af uden at knække Halsen paa den. Den Slags har jeg havt nok af,« han talte sig ærgerlig, »til at spolere min Richard Løvehjerte og bringe det Indvendige af Maria Stuart rent i Ulave« — det havde hans sidste unge Mand besørget for ham.

»Nej,« svarer Joe sindig og alvorlig, »det tror jeg ikke, jeg vilde gjøre.«

Ejeren laaner ham et nyt Øjekast og seer ud til at være tilfreds.

»Gaa ind og faa dig noget Middagsmad,« siger han. »Jeg vil prøve dig, bare fordi du ikke er selvklog.«

Og han prøvede ham jo, og efter en Tids Forløb kom de rigtig godt ud af det med hinanden. Langsomhed er ikke saa stor en Fejl i et Voxkabinet som i en Forretning, der er mindre skrøbelig af sig. Jeg har selv tænkt mig, at det jo kunde være, Voxfigurer maaske havde deres Følelser og kunde mærke, hvem der havde Respekt for dem og hvem ikke; og

denne hersens Joe, han havde Respekt for dem og tog sig aldrig uforholdne Friheder med dem. Han støvede dem regelmæssigt af og trak dem op og satte dem i Gang, saadan som det skulde være; men han prøvede aldrig paa at gjøre Løjer med dem, og derfor kom han saa godt ud af det med sin Principal.

»Den anden Fyr havde altfor mange Løjer for,« siger Ejeren noget bister, naar han omtaler det første unge Menneske. Han glemmer ham aldrig til sin Dødsdag, at han en Morgen aabner Samlingen og seer Carl den Andens Hjelm paa Hovedet af Mrs. Hannah Moore og Daniel i Løvekulen med William Penns Brilller paa og en andens Paraply under Armen.

Men Joe var ikke af den vittige Slags og ikke forfalden til Løjer, hvad der i Reglen heller ikke passer sig overfor Voxfigurer saasom Voxkabinetter mestendels er alvorlige. Og, som jeg siger, han og hans Principal kommer saa godt ud af det, at en Dag, som de havde været sammen et Aars Tid eller saadan, saa siger Ejeren til ham: »Joe,« siger han, »jeg vil være forsoren, om jeg skulde have noget imod at tage dig i Kompagni med mig.« Og selv samme Morgen lader han de behørigte Papirer udfærdige, og Tingen blev afgjort, uden at der blev talt mere derom. Og saa var de Kompagnoner, til han døde, hvilket skete meget uventet — for en Aften, da de lige var ved at

lukke, saa siger han med Et: »Joe, gamle Dreng, jeg vil være forsoren, om ikke mit Uhrværk er ved at gaa istaa,« og saa kaster han eet Blik rundt paa Figurerne og segner om — Vattersot i Hjertet sagde Doktoren, det var. Da man saae hans Sager igjennem, viste det sig, at han havde efterladt det Hele til Joe saanærsom een særlig grim Figur, der skelede, naar den vendte Øjnene, og ikke kunde bruges til noget, og den havde han skjænket til en gammel Pige, der var i Familie med ham og ikke kunde fordrage ham; »thi,« staar der i Testamentet, »hun skal have ham, fordi han er den eneste, jeg nogensinde har seet kunde have Krammet paa hende — ikke at tale om at døje hende, og det er paa Tide, hun faar sig en Mand, dersom hun skal have nogen.« De sagde rigtignok, at hun næsten tog sin Død over det, for endskjøndt de havde kjævledes regelmæssigt i femogtyve Aar og hadet hinanden dødeligt, saa havde hun dog altid troet, at hans Ejendele skulde tilfalde hende, hvis hun overlevede ham, saasom hun tænkte, han ikke gjorde noget Testamente.

Naa, da nu Joe saa længe havde havt Selskab, var det jo naturligt nok, at han derefter følte sig noget ensom og af og til blev en Smule forknytt. Han fandt det ikke saa morsomt at rejse ganske alene som før, og naar han i det Hele taget tjente noget et

Sted, blev han der, saalænge han kunde, og søgte at indbilde sig, at det var ligesom et Hjem for ham, og at noget bandt ham dertil. I al Hemmelighed havde han en Mængde Følelser, som Folk nok vilde have leet af, havde de kjendt dem. Han vidste jo godt nok at han ikke var af den Slags, der var skikkede til at have et eget Hjem — Folk, der har et Hjem, har jo en Kone, og Gud velsigne Dem! hvem skulde vel have brudt sig om at blive gift med ham. Han var ikke af den Skabelon som unge Kvindepersoner tager efter — der var Ingenting for Øjet, og han forstod sig ikke paa at tjadre og gjøre Løjer eller at have et Svar paa rede Haand. For det meste holdt de unge Kvindespersoner Grin med ham, naar deres Kjærester tog dem med hen at se paa Samlingen, og der var Tider, da en kjøn, let-sindig En kunde bringe ham saadan ud af Fatning, at han knapt kjendte Navnene paa den kongelige Familie og i sin Beskrivelse blandede Kejserinden af Frankrig sammen med Lucretia Borgia.

Saadan levede han da væk, ensomt nok, et Par Aars Tid eller tre, men saa hændte der noget. Han tog ind til London, mens Vædeløbene stod paa, og en Dag, da Samlingen næsten var fuld, kommer der en fjøng Fyr ind med et Pigebarn ved Armen. Kavaleren, der var en høj Fyr af et kjønt Udseende, var

i godt Humør og var bare gaaet ind for Løjers Skyld, det var Joe tydeligt, for han kom ugenert med sine Vittigheder over alt muligt og lo af og til, saa han var ved at dø af det. Anderledes med Pigebarnet: hun var en lille rødmusset En med runde, skinnende Øjne og saadan et lille beskedent Væsen over sig. Hun lo jo ogsaa, men stille og undseligt, og mere fordi hun var lykkelig, og fordi Kavalleren lo. Hun var ikke af den Slags unge Kvindesper-soner, som den Kavalier skulde havt Lov at følges med. Hun var klædt i sit bedste Tøj og var saa nydelig som et Maleri; men hendes Klæder var allesammen til godt Kjøb, og Joe kunde nok se, at hun hørte til den arbejdende Klasse og var ude for at holde Fri-dag. Hun holdt sig fast ved Herrens Arm og syntes halvt forskrækket og dog saa glad og oprømt, at hun vilde have mindet Dem om et Barn paa sex Aar, Det var første Gang, hun nogensinde havde været i et Voxkabinet, og det Hele saa mærkværdigt ud for hende. Da de kom hen til Lady Jane Grey, blev hun helt væk i hende og gav sig paa den uskyldigste Maade til at komme med Spørgsmaal.

»Det er en af de Adelige. er det ikke?« siger hun til sin Ledsager. »Har De nogen-sinde seet hende? Er hun ikke smuk?«

Han leer muntert og trykker hendes Haand en lille Smule med Armen.

»Nej, Polly,« siger han, »jeg har aldrig seet hende før idag. Hun beholdt ikke Hovedet paa Skuldrene længe nok. Det blev hugget af for nogen Tid siden, Kjære.« Og saa hvisker han: »Og det var endda ikke nær saa smukt et Hoved som dit, Polly.«

Det lille Pigebarn rødmer som en Rose og prøver paa at le; men Joe vidste, at hun havde taget sig Ordene mere nær til sit uskyldige Hjærte, end det var godt for hende.

»Gud dog!« siger hun. »Hvilken Skam det dog var at hugge hendes Hoved af, — saa sød og rolig hun er!«

»Ja, Polly,« siger den unge Herre og ler endnu mere. »Meget rolig — det er Voxfigurer i Regelen. Det vilde være rart for Ejeren, om de ikke var det, at være sammen med saadan en Bunke sære Skruer; den blodige Maria for Exempel, og Henrik den Ottende, og Nenah Sahib, og John Knox, og Lucretia Borgia, — skjøndt du kjender vel ikke meget til deres elskværdige Egenskaber, Kjære.«

Paa den Maade blev de ved gjennem hele Værelset, — han med at fjase og spase og hun med at more sig og beundre alt, hvad hendes Øjne faldt paa, og Joe han iagttog hende. Han kunde ikke gjøre for det — noget Besynderligt syntes at have grebet fat i ham, lige i det Øjeblik han saae hende. Han gik og ønskede, at Samlingen var ti Gange saa stor,

saa det vilde vare længere, inden hun kom igjennem den. Han kunde ikke udholde Tanken om at se hende blive borte, og da de kommer til Russeren, der staar ved Døren, klædt i Vinterdragt og med Næsen beskyttet af Pelsværk, som Landets Skik er, sad Hjertet ham i Halsen, og da hun gik ud i Mængden syntes han at sluge det med en Synkebevægelse, der sendte det lige ned i hans Støvlehæle.

»Aa Gud!« siger han og ryster i hele sit Indvortes. »Jeg faar hende aldrig mere at se — aldrig!«

Der var ikke ringeste Liv i ham hele den Dag og heller ikke den næste. Det var, som om noget rent udenfor det Sædvanlige var hændet, og at han aldrig igjen kunde blive det samme Menneske. Han blev elendig og ussel og nervøs, og der var ikke en Figur i hele Samlingen, uden at den jo nok syntes at vide det. Han gav sig til at staa i Døren, naarsomhelst han kunde, og se paa Folk, der gik forbi, og dog vidste han næppe hvorfor. Dersom han havde seet det Ansigt, han gjerne vilde se, havde han ikke vovet at sige et Ord eller røre sig et Skridt, og alligevel hungrede han Dag og Nat efter et Glimt af det, der dog ikke kunde være til nogen Gavn for ham.

Naa ja, dersom De vil tro mig, Madam, saa istedetfor at blive roligere, som Tiden gik, blev han kun mere urolig. Han var atter lige

saa enlig, som han havde været, og han drak regelmæssig sin The siddende hos Kongefamilien, — han kunde ikke have faaet den ned i Enrum. Efter at have lukket, gik han gjerne ud og vandrede tungsindig og længselsfuldt omkring paa Gaderne og en Aften stod han lige med Et stille, han mærkede, han blev helt bleg, da det pludselig gik op for ham, hvad der var ivejen med ham.

»Jeg er bleven forelsket,« siger han frygtsondt og ærbødigt, — »der har vi det, — og der er ingen Raad for mig. Det skulde jeg nok ellers ikke være bleven, thi jeg indseer ikke, at der kan komme noget ud af det.«

Han gav sig alligevel hen i det, da han ikke saa nogen Vej der ud af. Ingen led jo noget derved uden han selv, og saa gjorde det jo lige meget. Han blev bleg og mager og sov ikke godt om Natten, men der var ingen til at føle Bekymring for ham, — der var ikke engang en Sjæl, han kunde have efterladt Samlingen, hvis han havde lagt sig til at dø.

Det faldt ham temmelig svært at forlade London, og da han endelig havde forladt det, kunde han ikke blive borte; og jeg vil være forsoren, om han ikke kom tilbage, inden et halvt Aar var gaaet, for, siger han til sig selv: —

»Her er et Sted, der i det ringeste er noget mere end de andre, om end paa bedrø-

velig Vis, og jeg vil hellere tjene det bare Udkomme med min Samling i en Sidegade i London end lægge Penge op borte herfra. Jeg kunde jo faa hende at se igjen, og Vorherre bevare mig! hvad bryder jeg mig om at lægge Penge op?»

Naa, lige den første Aften, han kom tilbage, da fik han hende at se igjen. Han havde opstillet Samlingen i det Værelse, han havde lejet, og saa var han gaaet ud paa sin gamle omvankende Maade, og han var næppe kommen ud paa Gaden, før han støder paa en Menneskestimmel, der samler sig omkring Noget ved en Lygtepæl. Saa standser han naturligtvis og spørger sig for.

»Er der Nogen kommen til Skade?» siger han.

«Nej, ikke just det,» svarer den Tiltalte. »Det er et ungt Fruentimmer, der er besvimet, tror jeg.«

Han baner sig Vej en lille Kjende nærmere, og saa snart hans Øjne falder paa det dødblege Ansigt under Lygten, seer han, at det er det Ansigt, han saa længe har gaaet og seet efter og tænkt paa,

»Det er hende!« siger han saa rystet, at han ikke vidste, hvad han gjorde. Det er Polly!»

»Polly!« siger den Kone, der holdt hendes Hoved. »Kjender De hende, unge Mand!

Dersom De gjør, var det bedst, De talte til hende, for hun er lige ved at komme til sig selv, den lille Stakkel!»

Han vidste, at han ikke kunde forklare sig og saa tænker han desuden, at hans Følelse for hende kunde give hans Ansigt et venligere Udtryk end en Fremmeds, og saa knæler han ned, som Konen beder ham om, lige som hun aabner sine Øjne.

Stimlen syntes at forskrække hende, og hun begyndte at ryste og græde; og saa taler Joe til hende, sagte, roligt og ærbødigt:

»De skal ikke være bange, Mis,« siger han, — »De skal ikke. De bliver nok strax rask.«

Hun griber hans Haand som et forskræmt Spædbarn.

»Lad dem gaa bort!« siger hun. »Aa, lad dem dog ikke stirre paa mig, Jeg kan ikke udholde det!«

»Miss,« siger Joe, »vil De have noget imod at blive bragt ind i en Samling, hvis denne gode Dame vil følge med Dem?«

»En Indsamling!« siger hun helt forvirret. »Jeg har ingen Penge. Hvad er det til? Aa, vær dog saa god at faa dem til at gaa!«

»Det er ikke en Hat, der gaar rundt, Miss,« siger Joe. »Aa Gud nej! Jeg mente et Voxkabinet, der ligger ganske tæt herved og tilhører mig, og Ild og en Kop The er strax færdig og en rar Dame til at blive hos Dem,

til de føler Dem bedre, — og altsammen ganske privat.«

»Vær saa god at bringe mig hen hvorsomhelst,« siger hun. »Tak, Herre! Aa, bring mig bort!«

Saa hjælpes Joe og den gode Kone ad at faa hende paa Benene og leder hende hen til Døren, der kun var nogle Skridt borte, og Joe viser dem ind i Bagværelset, hvor Ilden blussede og Kjedlen snurrede, og der faar han dem begge til at sætte sig,

Konen lader Pigen lægge sig paa Sofaen henne ved Ilden, og hun, der endnu var svag og fra sin Samling, gjorde, som der blev hende sagt, uden Indvendinger.

»En Kop The vil live hende op,« sagde Konen, »og saa kan hun fortælle os, hvor hun bor, for at vi kan bringe hende hjem.«

Joe gik omkring som et Menneske, der drømmer. Benene vilde ikke lystre ham, og han maatte bede Konen hælde Vand paa Thepotten, og mens hun gjør det, tager han et Lys og svipper hemmeligt ind i Kabinettet for at se, om Kongefamilien var der endnu, og han ikke var forstyrret i Hovedet.

Konen, der selv havde Pigebørn, var meget moderlig og omhyggelig og gjorde alt, hvad hun hunde, men hun kunde ikke blive længe, og da hun havde givet Polly The, sagde hun, at hun maatte gaa.

»Og jeg er vis paa, at det unge Menneske, der er saa hjertensgod, nok vil gaa med mig, saa vi begge To kan følge Dem hjem, min Kjære.«

Saa saae de begge paa Polly og ventede paa, hvad hun vilde sige, men hun saae bare forskrækket ud, og det næste Øjeblik skjuler hun Ansigtet i sine smaa Hænder paa Sofaarmen og giver sig til at hulke.

»Jeg har intet Hjem,« siger hun, »og ingen Steder at tage hen. Hvad skal jeg dog gjøre — hvad skal jeg dog gjøre?«

Saa seer Konen meget alvorlig ud, og med et noget haardt Træk ved Munden — skjøndt ikke saa [haardt, som Nogle kunde have havt — siger hun en lille bitte Smule knubbet:

»Hvor er Deres Moder?«

»Jeg har ingen,« siger Polly. »Jeg har mistet hende for en Maaned siden.«

»De er ikke sørgeklædt,« siger Konen.

»Nej, Madam,« siger Polly, jeg havde ikke Raad til det.«

»Og deres Fader?«

Men nu kom det stakkels lille Skind til at græde bitterere end før. Hun vred sine Hænder og hulkede paa det ynkeligste.

»Aa, Fader!« siger hun. »Gode, rare, kjære Fader, hvis du var i Live, vilde jeg ikke have det saadan. Du holdt altid af mig — altid. Du var aldrig haard, Fader.«

»Hvad har De levet af?« spørger Konen, der nu saae ud til at være lidt mildere stemt.

»Jeg har staaet i en Butik.« —

Men nu kunde Joe ikke ikke udholde mere.

»Madam,« siger han med sagte Stemme, »hvis et Pund eller saadan, fordi jeg ingen Familie har og sommetider gjør gode Forretninger, saa jeg nok har Raad til det, kunde klare Sagen, saa er det her.« Og saa tager han en Haandfuld Sølvpenge op af Lommen og rækker dem frem, ganske ivrig og dog bange for at fornærme Nogen.

Naa, Konen hun seer jo noget hvast paa ham.

»Hvad mener de?« siger hun. Vil De, jeg skal tage hende hjem med mig?«

»Ja, Madam,« siger Joe, »hvis et Pund eller saadan. —

Men hun standser ham ved at vende sig til Pigebarnet:

»Er De et respektabelt ungt Fruentimmer?« spørger hun.

Det smukke Ansigt var skjult paa Sofaarmen, og den lille Skikkelse saae saa modfalden ud, at Joe mindre kunde døje dette end de andet.

»Madam,« siger han ilsomt, »dersom fem Pund« —

Det saa ud, som Konens Hjerte var rørt, skjøndt hun svarede ham barsk nok.

»Unge Mand,« siger hun, »De er en Tosse, men hvis De ikke vil, jeg skal tale lige ud af Posen til hende, lad os saa gaa ind her ved Siden af og snakke om det.«

Saa gik Joe med hende ind i Samlingen, og Enden paa det blev den, at de sluttede en Akkord, og hvor skrap end Konen lod, var hun tillige ærlig og redelig og vilde ikke gjøre sig nogen Fordel. Hun lod sig omsider af Joe overtale til at tage Pigebarnet med sig og ingen Spørgsmaal komme med, og han skulde betale hende en Smule for at gjøre det klappet og klart, saa hun ingen Byrde skulde have af det.

»Og alligevel,« siger hun, »dersom hun havde et andet Ansigt og ikke saae saa ung og uskyldig ud, tog jeg hende ikke for nogen Pris, for, som jeg siger Dem, jeg har selv Pigebørn, og det er maaske det, der gjør mig lemfældigere mod hende.«

Da de var gaaet, gaar Joe ind i det Værelse, de havde forladt og sætter sig ned ved Ilden og stirrer paa Sofaen.

»Der sad hun,« siger han, »og hun lagde sit Hoved paa Armen, og hun har ogsaa drukket af den Kop der. Jeg har seet hende igjen, lige saa sikkert som jeg er til.«

Han fik ikke Blund i sine Øjne den Nat, men sad og stirrede og tænkte, til Ilden døde hen i Aske, og det gryede ad Morgen.

Af en vis Finfølelse gaar han ikke nogen

Steder hen i hendes Nærhed en Dags Tid eller saadan, og saa kommer Konen — Mrs. Bonny er hendes Navn — ind og seer til ham.

»Naa,« siger hun, »det lader til at gaa godt for saa vidt. Hun er en flink lille En, og hun har faaet Arbejde i en Modeforretning inde i Byen, og jeg har holdt mit Ord og kommer ikke med nogen Spørgsmaal, og de kan jo komme og drikke en Kop The hos os iaften.«

Naturligvis gik han derhen, glad nok, skjøndt forlegen, og han saae hende igjen, og hun saae kjønnere og uskyldigere ud end nogensinde, skjøndt hun var bleg og undselig. Da hun ved Afskeden gav ham Haanden og sagde: «Tak, fordi De er saa god imod mig,« kunde han ikke sige et eneste Ord til Svar, men var helt flov og forfjamsket.

Han var alletider forfjamsket nok, selv efter at de var kommen til at kjende hinanden bedre og bleven gode Venner, hvad de jo blev. Hun syntes at fatte en barnlig Godhed for ham og stedse at erindre, at hun havde noget at være taknemmelig for.

»Hvad gjorde, at De var saa venlig mod mig den Aften, Joe?« spurgte hun engang. «De havde jo aldrig seet mig før. »Aa, hvor De var god, Joe!« Og han havde aldrig Mod til at sige hende, at han havde seet hende.

Baade af den ene og den anden Grund varede det en hel Tid, inden hun tilfældigvis

fik Samlingen at se, men saa en Eftermiddag kommer de allesammen derhen -- Mrs. Bonny og Pigebørnene og Polly,

Polly gik omkring med Joe, og han kunde ikke lade være ængsteligt at gaa og spekulere paa, om hun vilde erindre at have seet Stedet og ham før. Og hun erindrede det. Inden hun havde været der i tre Minutter, begynder hun at se sig om forundret og forvirret, og da hun kommer til Lady Jane Grey, farer hun sammen og griber skjælvende fat i Joes Arm.

»Her har jeg været før,« siger hun. »Jeg var her ved sidste Væddeløb -- jeg -- aa, Joe« -- og hun bryder af med en Hulken.

Han sætter hende paa en Stol og stiller sig foran hende, saa Bonny's ikke kan se det.

»Græd ikke, Polly,« siger han; men han siger det med stigende Forsagthed, da han seer, at hun aldeles ikke mindes ham, og at hun ikke har glemt sin smukke Kjæreste.

Hun græder ikke meget mere af Frygt for Bonnys, men hun hverken leer eller snakker mere Resten af Dagen, og hendes lille nedslaaede Ansigt var nok til at skjære En i Hjærtet. Jeg er vis paa, De vil anse Joe for at være en Tosse, siden han kunde holde fast overfor alt dette, men det var hans Vane at holde fast ved en Ting, sindig og udholdende og De husker jo nok, hvad jeg sagde om hans Enfoldighed. Og saa bliver han ved at holde

fast uden mindste Smule Haab, indtil han næsten uden at vide af det taler gjennem Polly selv, og det hænder i Samlingen lige et Fjerdingaar efter den Dag, da hun havde gjenkjendt Lady Jane Grey.

»Hvad var Grunden til, at De den Aften var saa god imod mig, Joe?« siger hun igjen til ham, sørgmodigt og blidt. »Jeg skal aldrig glemme det. Ingen anden vilde have været saa god.«

»Polly,« siger han og trækker sit Silkelommeløstørklæde frem og tørrer sin Pande, thi endskjøndt Vejret var kjøligt, havde han dog begyndt at transspirere stærkt — Polly, det var, fordi jeg elskede Dem.« Og han busede saa lige paa og fortalte hende hele Historien.

»Men,« siger han mod Slutningen, »lad ikke det komme mellem Dem og mig, Polly, for hvorfor skulde det det? De har ikke noget at give mig, Polly, og selvfølgelig forlanger jeg heller ikke noget.«

»Nej,« siger hun halvt hviskende, »jeg har ikke noget at give Nogen.«

Og dog varede det ikke mere end tre Uger, inden — men jeg skal fortælle Dem, hvordan det gik til.

Han var bleven indbudt til The hos Bonnys, og da han kom derhen, fandt han Polly upasselig. Hun var bleg og nervøs, og hendes Øjne saae store og sorgfulde ud.

»Hun fik en Forskrækkelse iaftes,« fortalte Mrs. Bonny ham. »En eller anden Slubbert fulgte efter hende hele Vejen hjem, og det har taget paa hende.«

Hun talte næppe den hele Aften, men laa tilbage i den store Gyngestol og saae nu og da paa Joe, som om hun bad ham hjælpe hende, og da han har sagt dem Godnat allesammen og er halvvejs nede ad Gaden, hører han Døren gaa op igjen, og hvem kommer saa løbende efter ham andre end hun rent aandeløs og griber ham i Armen og siger grædende:

»Joe,« siger hun, »elsker — elsker De mig endnu, Joe?«

»Polly,« siger han, »hvad er det, Kjære?« Det, at hun gjorde ham saadan et Spørgsmaal, gjorde ham næsten syg af Glæde og Smerte paa en Gang.

»Fordi,« hulker hun, »— fordi, hvis De elsker mig endnu, -- saa tag mig, Joe, og pas godt paa mig.«

Og inden han veed af, hvordan det er gaaet til, saa har han hende i Armene med hendes Ansigt trykket op mod hans Frakke.

Efter at de begge var blevne en Smule rolige, bringer han hende tilbage til Mrs. Bonny, og saa siger han: —

»Mrs. Bonny, Polly og jeg har i Sinde at gifte os.«

Og saa siger Mrs. Bonny: —

»Ja, Polly, det er fornuftigt; og skjøndt jeg nødvendig skulde sige det, maa jeg dog tilstaa, at jeg ikke havde noget imod, om det var Malle.«

Og saa kysser hun Polly, og Pigebarnet kysser hende, og de giver hinanden Haanden allesammen, og saa er den Ting afgjort.

De blev gift næsten strax, og Joe var saa lykkelig som en Mand kunde være under de Omstændigheder; for, seer De, han bildte sig ikke noget ind, og han vidste godt, at hans Ægteskab ikke var af dem, hvor der er to Hjerter, som slaar varmt imod hinanden, og som begge er fulde af Glæde og Haab.

»Men,« siger han, »jeg har aldrig engang ventet saameget, og jeg maatte jo være en sær Praas, om jeg ikke var taknemmelig for, at den Kvinde, jeg elsker, kunde søge til mig om Ly, da hun trængte til det; og dersom Kjærlighed kan bringe Kjærlighed, saa vil nok min gjøre det engang med Tiden.«

Og saa ventede og haabede han og gjorde sit Bedste, og han syntes sommetider, at Polly drog sig lidt nærmere til ham, som Tiden gik. Hun var i hvert Fald en god og mild lille En og syntes altid at gjøre sig Umage for at føje ham, og det paa en opmærksom, længselsfuld Maade, som om hun havde noget at gjengjælde. Saa en Aften, da de sad hos hinanden, kom

hun og knælede ned foran ham og gjemte sit Ansigt ved hans Knæ.

»Joe,« siger hun, »har du aldrig været bange for at gifte dig med mig, — naar — naar du tænker paa, at jeg aldrig har sagt dig noget?«

»Nej,« siger han, »nej, Polly — aldrig.«

»Men jeg kunde jo have været en styg Pige,« hvisker hun.

»Nej,« siger han stolt og øm. »Nej du kunde ikke, Polly.« Og han bøjer sig ned og kysser hendes smukke Haar.

Hun brister i Graad og kryber nærmere, saa hun kan lægge Kinden paa hans Haand.

»Jo jeg kunde,« siger hun; »men jeg var det ikke, Joe, — jeg var det ikke, fordi Vorherre og du hjalp mig.«

Og alligevel veed han, at der stikker noget bagved, som hindrer hende i at være lykkelig, skjøndt hun stræber saa haardt og troligt derefter. Han seer altid det spændte Udtryk i hendes Blik, og han hører det i hendes Stemme og Gang efter Gaug veed han, at hun ligger vaagen om Natten i stille Sorg. Een Morgen, efter at hun har været mere nedslaaet end sædvanligt, kommer der et Brev til hende, og han seer hende blive bleg, og efter at hun har holdt det i Haanden et Øjeblik, gaar hun hen til Ilden med det og kaster det i den, og inden han gaar tilbage til Kabinettet, kommer hun og slaar Armen om hans Hals og siger: —

»Jog vil gjerne være en god Kone, Joe, — jeg vil gjerne, og jeg skal ogsaa.« Og saa græder hun lidt igjen.

Selvsamme Eftermiddag kommer der en Kavalier ind i Voxkabinetet, og saa snart som Joe fæster Øjnene paa ham, kjender han Fyren, han først havde seet Polly med i Væddeløbsugen, og han gaar jo og driver omkring, som der Ingenting var ivejen, men alligevel spejder han rundt allevegne. Saa gaar Joe hen til ham og siger meget bestemt og sagte til ham:

»Er der Nogen, De seer efter, Herre?« spørger han.

Kavalieren seer meget koldsindigt paa ham.

»Sagde De noget, min go'e Mand?« svarer han.

»Aa,« siger Joe, »kanske ikke saadan Noget i Almindelighed; jeg tænkte bare, Højstærede, at dersom De maaske gik og saae efter En eller Anden, der var hjælpeløs og uden Beskytter, saa findes der ingen saadan Person her; og dersom at De gjerne vil have Deres Penge tilbage ved Døren, — saasom jeg er nemlig Kabinetets Ejer, — saa skal jeg ikke indvende noget imod det.«

»Til H— med Deres Kabinet!« siger Fyren og saa gjør han omkring og gaar sin Vej med en halv Latter.

Da de sad ved Theen om Aftenen, var

Polly skrækkeligt urolig og ængstelig, og efter en lille Stunds Forløb hitter Joe ud af, hvad det er, — det er Fodtrin, der passerer frem og tilbage i Nærheden af Huset, — regelmæssigt frem og tilbage, og saadan bliver de ved en hel lang Tid og standser saa; og hele Tiden sidder Polly tæt op til Joe, som om hun var bange for at forlade ham, og hendes Øjne skinner, og Stemmen ryster paa hende, naar hun taler. Dersom ikke noget havde sagt ham, at hun ikke vilde, han skulde gaa, saa var han gaaet udenfor; og midt hen paa Natten gjorde det ham næsten ondt, at han ikke var gaaet, thi hun foer op af Søvn og raabte forskrækket: —

»Aa, de Fodtrin! de Fodtrin! Faa dem til at gaa bort! — frels mig fra dem, Joe, ellers maa jeg bort!«

Hun var helt syg og mat i en Maanedstid, men saa skete der løjerligt nok en Forandring med hende. Hun fik lidt efter lidt Kulør igjen og gik tiere ud og var mere oprømt, naar hun var hjemme. Hun gik tidt hen og besøgte Bonnys og hjalp dem med at træffe Anstalter til deres Kystrejse, som de regelmæssigt foretog; for de sad godt i det, skjøndt de arbejdede for Udkommet. Der var saadan en Forandring over hende, at Joe begyndte at haabe, og han var saa munter, som Dagen er lang; og det kunde han nok have Grund til, for engang

lægger hun virkelig sit smukke Hoved til hans Bryst og hvisker:

»Joe, jeg tror, jeg begynder at blive lykkelig, — og det kommer altsammen af, at du er saa kjærlig og taalmodig. Du har baaret over med mig i lang Tid, — har du ikke, Joe?«

De havde den Gang været gifte omtrent et Aars Tid, og i den Uge, da Bonnys rejste, maatte ogsaa Joe rejse bort for Forretningers Skyld, og han var kjed nok af det. Men han siger til Polly, idet han til Afsked kysser hende ved Døren.

»Dersom du føler dig ensom, saa pak ind og tag ned til Bonnys, Kjære, og lad dem tage Vare paa dig; jeg skal ikke blive borte længere, end jeg er nødsaget til.«

Saa giver hun ham et lille længselsfuldt Tryk om Halsen og siger halvt leende og med Taarer i Øjnene: —

»Nej, gør ikke det, for ingen kan saadan tage Vare paa mig som du; og jeg vil gjerne, du skal, Joe.«

Naa, det hændte sig,« at hans Forretning var bragt til Ende snarere, end han havde ventet, og han kommer hjem igjen, inden fjorten Dage er gaaet; men da han kommer tilbage, finder han ingen Polly. Alting ligger lidt hultertilbuler, som om hun var taget bort i Hastværk, og paa Bordet finder han et lille

Brev, der siger: »Jeg er taget ned til Bonnys, kjære Joe, — her var saa ensomt uden dig.«

Da han læser det, seer han Pletter af Taarer paa Papiret, og han siger ved sig selv. »Her er falden en Taare, Polly. Du har nok været lidt fortrykt, Kjære.« Han stod endnu med det Brev i Haanden og saae paa det, da hører han en Banken paa Døren, og han siger: »Kom ind!« og ind kommer saa Mrs. Bonny selv.

»Naa,« siger hun, »De er kommen tilbage, er De? Hvordan har De det, og hvordan er det med Polly?«

»Polly?« siger han. »Polly!«

»Ja vel,« svarer hun ham igjen, »Polly, ja; for, sandt at sige, saa har jeg været lidt urolig for hende, og det er derfor, jeg kommer her lige i det Minut, jeg er kommen tilbage til Byen.«

Naa, de stod jo og saae paa hinanden begge To — hun en lille Smule utaalmodig og han kold og uforstyrret.

»Madam,« siger han endelig, »Polly er jo rejst ned til Dem for otte Dage siden, for her er Brevet, som meddeler mig det.«

»Joe,« siger Mrs. Bonny, idet hun farer tilbage og bliver bleg, »Polly har ikke været den Vej, vi var!«

»Saa,« siger Joe. »saa er hun død!«

Han kunde ikke tænke sig nogetsomhelst

andet, end at der var hændt et eller andet Grueligt, som havde revet hende bort i hendes Ungdom og Uskyld. Tænke ondt om Polly, der havde lagt sin Kind til hans Bryst og bedt ham komme tilbage til hende? Vorherre bevare Dem, Madam, dertil holdt han altfor inderligt af hende.

Det var Mrs. Bonny, der først sagde Ordet, for De veed jo, at selv gode Kvinder kan sommetider være haarde mod andre Kvinder. Hun fulgte ham ind i Værelset og saae sig om og hun stak i at græde, baade af Vrede og Bedrøvelse: —

»Aa, Joe! Joe!« siger hun. »Hvor kunde hun dog nænne at gjøre det?«

Men Joe svarede hende kun forvirret:

»Nænne, Madam!« siger han. »Polly?«

»Ja, nænne at forlade Dem,« siger hun. »Nænne at spolere sig, naar der var saa meget til at holde hende tilbage — nænne at skamskjænde en ærlig Mand, der elskede hende, naar hun vidste, hvad hun gjorde?«

»Spolere, Madam?« siger Joe. »Skamskjænde, Madam? Polly?«

Han strammer sig op til at forstaa, hvad hun mente, og han seer, det er det samme, andre ogsaa vil sige, og han kan ikke gjøre noget ved det eller fri Polly for det.

»Det er ikke sandt, raaber han som i Vildelse. »Det kan umuligt være sandt. Hun

har helt ud betroet sig til mig, og vi var ved at begynde at blive lykkelige, og —«

»De har stolet paa hende,« siger Mrs. Bonny, »og det samme har jeg; men hun har havt sine Hemmeligheder, og det vidste vi, at hun havde. Og min Malle har hørt Tale om en fin Herre, der fulgte efter hende paa Gaden og talte med hende.«

Men Joe standser hende.

»Dersom hun ikke kommer tilbage,« siger han, »saa er hun død, og hun er død uskyldig.« Han vilde ikke høre et Ord mere.

Saa snart han kunde samle sine Kræfter, rejser han sig og giver sig til at bringe Værelset i Orden og saa meget, han kunde, give det samme Udseende omtrent, som om hun var der. Han lægger de to-tre Stykker, hun har ladet ligge og flyde, sammen og gemmer dem i Komoden og lukker den af, og Mrs. Bonny sidder og iagttager ham. Hun kunde ikke forstaa den Sindighed og Ro, hvormed han gjør det altsammen.

»Joe,« siger hun, da han er færdig, »hvad har De isinde?«

»Madam,« siger han, »jeg har isinde at stole paa hende og at være parat til at modtage hende og vente, til hun kommer igjen, lige meget hvornaar eller hvordan,«

»Hvordan?« siger Mrs. Bonny.

»Ja, Madam, hvordan,« siger han; »for

Kjærlighed er ikke af den Slags, man let slaar ihjel, og De skal vide, at jeg ikke er bange for, hun har taget Skade paa Sjælen, og jeg har ingen Tanke om at opgive hende.«

Mrs. Bonny seer nu, at det er hans Alvor, og hun ryster paa Hovedet. Hun mente det godt nok, men det var jo ikke hende, der havde været forelsket i Polly og arbejdet saa haardt for at vinde hende. Da hun gik, fulgte Joe hende til Døren.

»Har De noget imod, Madam,« siger han, »at dette her bliver en Hemmelighed mellem Dem og mig?«

Naa, jeg tvivler ikke om, at det jo nok var lidt svært for hende, at hun ikke skulde have Lov at fortælle det og snakke om det, og det kunde hun heller ikke lade være at lade sig mærke med; men hun er, som jeg har sagt, en god Sjæl, og saa lover hun det, og Joe svarer: »Tak, Madam, og det har De vel ikke noget imod at give mig Haanden paa?« Det gjør hun, og saa skilles de.

De kan tænke Dem, hvordan den næste Uge eller saadan var for Joe, naar jeg siger Dem, at han ikke, skjøndt han prøvede paa Nat og Dag, kunde finde noget Spor af Polly, eller hørte et Ord fra hende. Og da han fremdeles stode paa hende, vilde han ikke vække offentligt Røre eller Folkens Opmærksomhed. Han havde den Indbildning, at det kanske var noget, der

vedrørte hendes gamle Gjenvendigheder, som havde kaldt hende bort, og hans Tanker holdt fast ved, at hun nok kom tilbage og fortalte ham det Hele. De vil vel nok sige: »Men hvordan, i al Enfoldigheds Navn, kunde han dog det?« Jo, Madam, han havde en Grund, og den holdt ham oppe, naar intet andet kunde. Men det lod til, som at alt Haab skulde rives fra ham. Da han en Aften ryddede op i Værelset, støder han paa et Stykke halvt brændt Papir, der har ligget skjult i en Krog, og da han tager det op, faar han Øje paa noget, der gjorde ham baade blind og mat og daarlig — nogle faa Ord, skrevne med en smuk, flydende Haand, og de lød saadanne:

»-- og spille dit Liv, min søde Polly, paa en Dumrian, der ikke engang har saamegen Forstand, at han kan see, du gjør et Offer og knuser dit uskyldige, taabelige Hjerte. Knus ikke ogsaa mit — vend dig ikke fra mig, som du gjorde hin skrækkelige Aften. Dersom du elsker mig, da stol paa mig. Kom til —«

Det var det Hele, thi Resten var brændt; men da Joe havde læst det, var alt hans Haab som fejet bort. Hun havde faaet Elskovsbreve fra en anden og læst dem og holdt dem hemmelige, og nu var hun borte.

Han satte sig og lod Papiret falde paa Gulvet.

»Jeg — jeg vidste ikke,« siger han, »at

det var Fruentimmernes Maade. Vorherre være med dig, Polly, — og med mig, — og Vorherre forbarne sig over os!»

Det er ingen Nytte til at gjøre Historien længere, end man er nødt til, og desuden kunne Ord ikke beskrive, hvormegen Lidelse det omtalte lille Bagværelse var Vidne til i de næste tre Uger. Det er ikke godt at vide, hvad der hindrede den stakkels Fyr i en Aften at komme ravende ind fra sit Arbejde og falde død om med knust Hjerte ved sin ensomme Arne. Han led og stred og taalte, men bevarede dog sin Hemmelighed ubrødeligt. Han kunde hverken spise eller sove, hans Ansigt blev blegt og udtæret, og han blev huløjet. Han holdt sig borte fra Bonnys og fra alle, der kjendte ham. Endog Synet af Voxkabinetet var ham formeget. Han kunde sidde der ved den udgaaede Ild Time efter Time hele Natten og vente paa Daggryet uden at bryde sig om at røre sig.

»Jeg vidste ikke,« sagde han atter og atter sløvt til sig selv og Tomheden og Stilheden, — »jeg vidste ikke — at det var Fruentimmernes — Maade.«

Lige fem Uger efter, at han var kommen hjem og havde fundet sin Kone væk, sad han justement saadan ved Risten en Aften i Skumringen; da hører han en Nøgle blive drejet sagte i Døren, og han rejser Hovedet og lytter.

»Hvem er det,« siger han, »der prøver paa at komme ind?«

Men i det næste Øjeblik farer han op og vælter Stolen, og hans Hjerte bankede højt nok til at kunne høres, thi den, der drejede Nøglen, var kommen ind og havde lette Fodtrin og kom og skød Døren til Værelset op og blev staaende der et Øjeblik. Og det var Polly med en Bylt paa Armen. Gud velsigne Dem, hun saae ikke brødefuld ud, skjøndt hun var lidt bleg og bevæget. Hun lo endogsaa, paa saadan en undselig, lykkelig, ængstelig Maade, og hendes Øjne var store og skinnende.

Men Joe han var ikke stærk nok til at taale det. Han bryder ud i Skrig.

»Polly,« siger han, »er det fordi du er død at du kommer tilbage til mig?« Og famlende og ravende gjør han et Skridt og vilde være falden, hvis hun ikke var løben hen og havde grebet ham og bragt ham til Sæde paa en Stol.

»Joe,« udbryder hun, knælende for ham, — »Joe, kjære Joe, hvad er der ivejen«. Det er jo Polly, og« — hun trykker sit Ansigt op til hans Vest paa den gamle Maade — »og du maa ikke gjøre mig forskrækket.«

Dette og Berørelsen af hendes Haand binger ham til sig selv, og han veed paa Øjeblikket, at han har hende i god Behold, og saa om-

favner og kysser han hende, altfor rystet til at kunne sige et Ord.

Men hun trækker sig lidt fra ham, halvt bange og halvt fornøjet.

»Joe,« siger hun, »troede du ikke, jeg var hos Bonnys? Har du været ængstelig tilmode?« Og saa siger hun med en nervøs lille Latter: »Du maa ikke klemme saadan. Joe — seer du da ikke?«

Og saa lægger hun Bylten paa hans Knæ og aabner Shawlet og viser ham, hvad der er indeni det.

»Han er — han er kuns en lille En,« siger hun, leende og grædende paa rigtig Kvinde-maner, »men han voxer hver Dag, og han kan allerede skjønne.«

Joe gjør en Anstrængelse og faar lige Bugt med at bryde ud i en Hulken, der kunde have sagt hende det Hele — og denne Gang slutter han dem begge i Favn og holder paa dem, mens han i sin Hukommelse leder efter en Bøn. —

»Polly,« siger han en lille Kjende efter, »fortæl mig Alting om det, for jeg forstaar ikke, hvordan det er, at det er gaaet til.«

Men det Pigebarn, som hun er, kan hun jo nok se, at der ligger noget bagved, og hun sender ham et langt Blik.

»Joe,« siger hun, »jeg har mere at fortælle, end netop hvordan dette er gaaet til, og

da jeg laa stille med lille Joe i min Arm, blev jeg enig med mig selv, at den Dag, da jeg bragte ham hjem til dig, vilde være den rette for dig til at høre det, og det skal du; men først maa jeg lægge ham og faa gjort varmt her i Stuen.«

Hvilket hun saa rejser sig og gjør og vil ikke tillade Joe at bestille andet end at sidde og se paa hende, og medens hun er ifærd dermed, kan han se, hvor det arbejder i hendes søde, unge Ansigt. og da saa Ilden blusser og Kjedlen er sat paa, og den lille Fyr ligger hyggeligt i hendes Arm, trækker hun en lille Træskammel hen til hans Knæ og sætter sig paa den, medens det endnu arbejder i hendes Ansigt.

»Det er ikke, fordi jeg er bange for at sige dig det nu, Joe, skjøndt jeg har holdt det tilbage saa længe, men sommetider har jeg tænkt, at den Dag aldrig vilde komme, da jeg kunde det, og nu er jeg saa glad — saa glad,« hvisker hun.

Og medens hun saa holder ham i Haanden og Barnets Haand med, fortæller hun ham den hele Historie om, hvori hendes Hemmelighed bestod, og hvorfor hun havde holdt den skjult, og som De vel kan gjætte, drejede den sig om ham, som Joe havde seet hende med.

Den Aften, da hun var besvimet paa Gaden, havde hun for første Gang kjendt hans gru-

somme Hjerte, og det havde nær gjort det af med hende. De, hun arbejdede hos, havde givet hende Afsked, da de hørte Tale om ham, og hendes egen Moder, der var en haard, streng Kone, havde troet det onde Rygte og ligeledes vendt hende Ryggen. Og da hun saa i sin Frygt og Nød var gaaet til ham, havde han slaet hende til Jorden med Ord, der var haardere end Slag.

»Men da jeg var saa ung og saa svag, Joe,« siger hun, »kunde jeg ikke glemme ham, og jeg syntes ikke, jeg kunde udholde Livet; og jeg vidste, at dersom han kom tilbage, vilde det blive værre at vende sig fra ham end nogensinde. Og det blev det — da han saadan fulgte efter mig og fristede mig, saa jeg vidste, at jeg maatte give tabt, dersom der ikke var noget, som holdt mig fast.

Og den Aften bad jeg dig, Joe, om at redde mig, og du sagde, at du vilde. Joe,« hvisker hun, »had mig ikke for at have været saa nær ved Synd og Skjændsel.«

Efter en lille Stunds Forløb meddeler hun ham Resten.

»Men selv da han vidste, at jeg var en god Mands Hustru, vilde han ikke lade mig i Ro. Han søgte atter og atter at faa mig at se og skrev Breve til mig og overhængte mig paa enhver Maade, da han jo vidste, at jeg ikke var dig værd og ikke holdt af dig, som jeg burde.

Men den Tid kom, da han blev svagere, og du blev stærkere, Joe. Hvor kunde jeg leve sammen med dig Dag for Dag og se Modsætningen mellem jer, og ikke lære at elske den Mand, der var saa taalmodig og trofast imod mig, og foragte ham, der kun elskede sig selv og var altfor egenkjærlig og grusom til at have Medlidenhed eller Barmhjertighed? Saa kom den Dag, da jeg vidste, at jeg hverken behøvede at være bange for ham eller mig selv mere, og det sagde jeg ham. Det var dengang, da jeg fortalte dig, at jeg var ved at blive lykkelig, kjære Joe, — navnlig for kort Tid siden. Tror du mig, Joe? — siig, at du gjør det.«

»Ja, Polly,« siger Joe, »Gudskelov!«

»Kys mig saa,« siger hun, »og kys lille Joe, saa skal jeg fortælle Dig, hvordan det andet gik til.«

Han gjorde det præcis og med svulmende Hjerte, og saa var det andet snart fortalt.

»Jeg havde ikke seet ham i lang Tid, da du tog bort,« sagde hun til ham, »og jeg troede, at jeg ikke skulde se mere til ham. Men du havde ikke været borte længere end i en Uge, inden jeg mødte ham Ansigt til Ansigt paa Gaden, og samme Aften kom der et Brev; og da jeg nu var saa ene og bange af mig, og jeg saa, hvor fast hans Beslutning var, skræmte det mig, og jeg satte mig for at tage ned til Bonnys og blive lidt opmuntret, inden du kom

tilbage. Saa brød jeg op herfra i en Hast, saa snart jeg kunde blive færdig. Men inden jeg var kommen Halvvejen til min Rejses Ende, skete der en Ulykke, — ikke just nogen stor, for Togene, der mødtes, gik ikke saa rask, at de nok kunde standses i Tide, hvorved megen virkelig Fortræd blev undgaaet, og Folk slap for det meste med en slem Rystelse og Forskrækkelse. Men jeg besvimed, og da jeg kom til mig selv igjen, laa jeg til Sengs paa en Gaard tæt ved Banen, og Konen i Huset, der var en god Sjæl, hun plejede mig, og hun siger: «Hvor er din Mand, min Pige?» og jeg svarer: »Det er jeg ikke rigtig vis paa, Madam,« og saa besvimer jeg igjen.

Naa, den næste Morgen laa jeg der endnu men jeg havde lille Joe i Armen, og jeg var stærk nok til at sige, hvor jeg boede, og hvordan det kunde være, at jeg ikke vidste, hvor jeg skulde sende Bud til dig. Og Forpagterkonen hun var som en Moder for mig, og hun muntre mig op og siger: »Naa, lige meget. Jøsses! sikken glædelig Overraskelse, det vil blive for Manden! Tænk paa det.« Og det tænkte jeg paa saa længe, til jeg blev enig med mig selv om, at jeg slet ikke vilde lade høre fra mig, før jeg kunde komme selv; for, siger jeg: »Han vil tro, jeg er hos Bonnys, og saa vil han ikke være i nogen Uro for mig.« Se, saadan er det gaaet til. — Joe,« fortsætter

hun lidt varsomt, »har du noget at fortælle mig?»

Hun seer mildt og undseligt paa ham, og han seer ned paa Ilden.

»Ikke, hvis du helst vil være fri, Joe,« siger hun; men jeg troede« —

Joe han betænker sig en lille Kjende, og saa svarer han sindigt og alvorligt: —

»Polly,« siger han, »jeg fandt en Stump af det hersens Brev. Vil du tilgive mig og lade det blive derved for lille Joes Skyld.«

Hun bøjer sig ned og kysser hans Haand med Taarer i Øjnene.

«Ja,« svarer hun, og for din Skyld med. Du har mere at tilgive end jeg har, Joe, — og det var ganske naturligt.

Og hun gjør ham ikke et eneste Spørgsmaal mere, men sidder der sød og tilfreds, og de sidder begge To der, næsten altfor lykkelige til at tale; og der er i hendes Ansigt et Udtryk, som gaar Joe til Hjertet, og han afbryder tilsidst Stilheden og siger: —

«Polly, jeg haaber, det ikke er urigtigt af mig at tænke det, — for det er ikke nogen Tid for mig til at have andet end den ydmygste Ærefrygt og Taknemmelighed i mit Hjerte, — men som du sidder der med den lille Fyr saa frejdigt ved Brystet, kan jeg ikke lade være at blive erindret om den Moder, som vi seer i Kirkerne, og som nogle beder til.« —

Ja, Madam, det er hele Historien, og den er nok bleven længere, end jeg havde tænkt mig; men der er ikke mere tilovers at sige, end at dersom De nu kunde se denne hersens lille Joe, saa vilde De blive forbauset; for, skjøndt han ikke er mere end fem Aar, saa vilde jeg være forsoren, om han ikke kjender hver eneste Figur i Samlingen ved Navn og er lige saa fortrolig med Henrik den Ottendes Familie som jeg selv. Og det er ikke længere siden end forleden Dag, saa siger han til mig: »Fa'er« — i det mindste — Naa, ja, Madam, jeg kan jo ligesaa gjerne tilstaa det, nu da jeg er færdig, skjøndt en naturlig Tilbageholdenhed gjorde det lettere for mig at fortælle den paa den anden Vis. Men De har Ret i Deres Formodning, og for ikke at sætte altfor fin en Spids paa den, saa er Historien min, — idet denne hersens Joe det er mig, og Polly er min Kone, og denne hersens Samling er Smethurstes.

